

ZDISLAVA

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Duchovní slovo P. Jiřího Hladíka O.Cr., probošta kapituly, Velikonoce - tajemství vzkříšení a našeho budoucího života	4
P. Jana Rajlichy OP Láska k nepřítelům (Život na poušti, 3. díl)	5
Osobnost Zemřel profesor Miroslav Zedníček, právník a kněz	6
Napsali o něm	7
Představujeme farnost Arciděkanství Liberec	10
Z uměleckých sbírek diecéze Gotická desková malba v severozápadních a severních Čechách	13
Církevní stavby v diecézi S arch. Karlem Kučou na návštěvě Dómského náměstí v Litoměřicích	14
S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	15
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	16
Napsali jste Příspěvky čtenářů	17
Charita Projekty pomoci v zahraničí DCH Litoměřice	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, program Radia Proglas na duben, z diářů biskupa a generálního vikáře, tip na výlet	20

Fotografie bez
uvvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
duben 2012 • 17. ročník • 4. číslo • 20 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Velikonoční zamyšlení

biskupa Jana Baxanta

Velikonoce – zmrtvýchvstání: velká noční událost. Vánoce – v noci se narodil Spasitel. Vypadá to, že téměř všechny zásadní věci se staly v noci. Ano, naše lidské dějiny se velmi často lámou v době, kdy „spíme“, tedy ve stavu našeho nevědomí, spánku. I svatý Josef měl tuto zkušenost. Člověk spí, ale Bůh bdí. Člověk je ve stavu nevědomí, ale Bůh je při plném vědomí. Člověk pokojně odpočívá, ale Bůh koná, pracuje ve prospěch spícího, nevědomého, odpočívajícího. Do dne se ale máme jednou podobně jako Mariin snoubenec probudit a jednat. Zpět však k Velikonocům.

Od Květné neděle sledujeme Krista téměř na každém jeho kroku. A byly to kroky poslední. Všechna slova, která tehdy pronesl, jsou testamentem, který bychom měli pozorně vnímat, a hlavně i naplnit. Co by se nám nemělo nikdy z našeho povědomí vytratit, jsou jeho jednotlivá setkání, poslední osobní Ježíšova setkání s lidmi. S nimi se setkával stále, ale zvláště tato poslední jsou velice působivá. Vjíždí do Jeruzaléma a každému, kdo mu provolával slávu, by mohl okamžitě odpovědět otázkou: „Na jakou stranu se už brzy dáš, když mě budou soudit a odsuzovat?“ Při Poslední večeři by nemusel svým apoštolům podávat sama sebe jako pokrm a nápoj u vědomí, co se pak stalo. Po tak královském pohoštění se obdarování rozutekli. Jeden z nich dokonce počítá stříbrňáky za zradu toho, který „kudy chodil, dobře činil“. A Ježíš při setkání s ním navíc od něho

přijímá projev nejhlubšího přátelství. „Políbením zrazuješ Syna člověka?“ Jiný se přihlíívá u ohně nepřátel, aby bylo zřejmé, že s Ním nemá vůbec nic společného. Oheň Ježíšovy lásky našťěstí nezhasl. Apoštol Petr pohled už zajatého, Ježíšův pohled, nepřehlédl. Toto setkání na dálku je výmluvné a už tolika kajícím hříšníkům pomohlo. Pilát má moc, ale ve skutečnosti je tak málo mocný, protože zbabělý. Veronika pomáhá s kouskem hadru, ale jak úžasné odměny se jí dostalo! Šimon z Cyrény sice nerad, ale přece pomáhá a každý z nás by si možná s ním vyměnil roli. Maria beze slov, ale blízko. Často taková setkání jsou jedna z nejpotřebnějších. Mohli bychom vyjmenovat setkání další a další. Všechno směřuje ke Kalvárii, ale s pokračováním až k prázdnému hrobu. Tam si položíme otázku: „Kolik nocí ještě musíme prospat a kolik dnů potřebujeme na to, abychom konečně pochopili, že Ježíšovo dílo spásy, tedy jeho utrpení a zmrtvýchvstání, se týká bezprostředně nás?“ Hledání jasné odpovědi – i to jsou Velikonoce.

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

V květnovém čísle Zdislavy

- ▶ nabídneme **duchovní slovo ústeckého arciděkana a kanovníka Miroslava Šimáčka** na mariánské téma
- ▶ **představíme Jana Bíma**, předsedu občanského sdružení ULTREIA, které je otevřeným sdružením přátel svatojakubské poutní cesty a putování vůbec. Tento rozhovor jsme avizovali pro dubnové číslo Zdislavy, kvůli rozsáhlejší vzpomínce na pana prof. Zedníčka se nám však na stránky nevešel.
- ▶ navštívíme **farnost Třebenice**
- ▶ seznámíme vás s dalšími projekty pomoci v zahraničí **Diecézní charity Litoměřice**
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Velikonoce jsou svým původem svátkem jara. Židé ale dali kananejskému svátku jara zcela nový význam svátkem Paschy. Křesťané pak rozpoznali v tajemství Velikonoc opravdové jaro: život je silnější než smrt. Strnulost hrobu je proměněna v kvetoucí zahradu. Pouta, která brání našemu životu, se rozvazují. Skrze vzkříšení objevujeme ve svém těle a v duši nový život.

Podle knihy Anselma Grüna *Tajemství velikonoční radosti*

Foto Karel Pech

Velikonoce – tajemství vzkříšení a našeho budoucího života

Prožíváme nejdůležitější období v církevním roce - Velikonoce. Vánoce jsou pro nás obdobím vzpomínek, romantiky, krásy, jsou dobou, kdy si připomínáme, že Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi, že Bůh se narodil jako člověk, ovšem Velikonoce, to je vrchol celého křesťanského života. V nich chápeme smysl našeho pozemského putování.

Na Bílou sobotu slyšíme zpívat exultet. Je to zpěv o vzkříšení, zpěv o velikonoční svíci, která symbolizuje Krista. V tomto chvalozpěvu se také připomíná dědičná vina prvních lidí. Člověk svou vlastní neposlušností na sebe uvalil to nejhorší, co mohlo být – ztrátu života věčného. O Velikonocích si připomínáme, že tuto ztrátu nahradil svou vykupitelskou obětí Ježíš Kristus. Svätý Pavel hovoří o „pošetilosti Boží lásky“ k nám, lidem. Začíná to právě Velikonocemi: Bůh se stal člověkem, přijal lidské tělo - to je první akt této Boží lásky. To už samo o sobě znamená ponížení Boží, láskyplné snížení Boha k člověku. Možná, že by to samo o sobě stačilo ke spáse. Tak to píše i svätý Tomáš Akvinský. Ovšem Pán Ježíš šel do krajnosti a byl poslušný Otce až k smrti, a to smrti na kříži.

Znázornění Kristových ran v osobním znaku probošta kapituly jako symbol Kristovy oběti a současně jeho vzkříšení.

První člověk ztratil Boží milost neposlušností a samo lidské pokolení nemohlo nikdy zadostiučinit za to, co svou neposlušností první lidé zavinili. „Pošetilost Boží lásky“ je v tom, že Bůh přichází, stává se člověkem, přijímá lidský úděl, bere na sebe náš trest, naše utrpení, naši smrt, abychom měli život věčný. To je první tajemství Velikonoc. Pán Ježíš chce dokonce prožít, co by cítil člověk, který je od Boha opuštěn, nebo lépe řečeno sám Boha opouští. Proto se někdy lidé zastavují nad tím, že Pán Ježíš vykřikne na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Je to samozřejmě citace žalmu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám.“ (Žl 22,2) Ale současně to vyjadřuje, že Ježíš chce prožívat i tuto opuštěnost. Bere na sebe úděl lidské smrti a tím nás očišťuje. A proto muselo nastat nejprve spojení božství a lidství v jedné osobě Vtěleného Božího Slova. To je to největší tajemství Boží lásky, to je ta největší pošetilost lásky, o které hovoří svätý Pavel. Kristus přichází, aby zadostiučinil za urážku, kterou nespáchal. To je veliké tajemství Kříže.

Ve své podstatě je kříž jako takový negací dobra. Vždyť to byl popravčí nástroj. Bůh stvořil pouze dobro, ne zlo. Rovněž utrpení, které člověk prožívá, si sám přivodil dědičným hříchem. Pán Ježíš svou obětí tento kříž, který byl nástrojem potupy, proměňuje v nástroj spásy. A tak je to i s našimi kříži a naším utrpením, jestliže je spojíme s Kristovou obětí. Svätý Pavel píše, že kříž je pro Židy pohoršením, pro pohany k posměchu: „Židé žádají záračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kázeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost.“ (1 Kor 1, 22-24) Proto máme v kostelích před očima kříž, abychom

si to stále připomínali. Nynější Svätý otec Benedikt XVI. si přeje, aby při jeho papežských mších byl vždy uprostřed oltáře kříž, aby bylo zdůrazněno, že každá mše svatá je zpřítomněním kalvárské oběti. Ježíšova oběť na kříži se nekrvavým způsobem stále zpřítomňuje na každém oltáři při oběti mše svaté. My nezůstáváme jen u Kristovy smrti. Svätý apoštol Pavel říká: „Kdybychom měli pouhou naději v Krista, tak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus vstal jako první z těch, kteří zemřeli...“ (1 Kor 15) ... „Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.“ (1 Kor 15-20)

Co to znamená? Jestliže bychom měli pouhou naději v Krista bez zmrtnýchvstání, měli bychom naději v Krista jen jako v člověka – jistě možná nějakého velkého myslitele nebo člověka, který má soucit s chudými, který hlásá lásku a porozumění mezi lidmi –, ale stále by to byl jen jakýsi dobrodinec, filantrop, člověk, který přináší dobro jako jeden z mnoha. Ovšem dobro pouze přirozené... Jenže Kristus vstal z mrtvých a tím dokazuje, že je Božím synem, vtělenou druhou osobou Boží, a tím máme záruku, že náš život nekončí smrtí. O Pánu Ježíši platí výrok: „Smrti, budu tvou smrtí.“ Život člověka se tedy smrtí nekončí, pouze mění, a dokonce budeme jednou s Pánem vzkříšeni. Máme tedy nejenom naději, ale i jistotu, že s Kristem vstaneme, že budeme vzkříšeni. To je ten největší dar, který jsme dostali, a velikonoční doba nám tento fakt stále připomíná.

Kristus je pontifex. Pravý pontifex. To značí stavitel duchovního mostu, který překlenuje propast mezi božstvím a lidstvím. Proto po zmrtnýchvstání si ponechává lidské tělo a sedí po pravici Otcově jako Bůh a člověk. V Janově evangeliu o setkání s nevěřícím Tomášem čteme: *Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložit do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ (Jan 20,25) Proč si Pán Ježíš ponechal tyto rány („stigmata“)? Pro apoštoly to byl důkaz jeho lidství, jeho totožnosti. Je to stále on. Zajedno to byly rány, které utrpěl za nás („jeho ranami jsme uzdraveni“), a současně to byly a jsou rány oslavené, které ukazují na proměnění bolesti v radost, utrpení ve stav blaženosti, kříže ve vzkříšení. Tomáš, poté co vkládá svoje ruce do Ježíšových ran, říká: „Můj Pán a můj Bůh.“ (Jan 20,28) Najednou se před ním otevírá tajemství vzkříšení a našeho budoucího života.*

Tím, že Kristus vstal z mrtvých, je to nové stvoření. Proto je tedy každá neděle (tento termín je v češtině poněkud nevýstižný) připomínkou Pánova zmrtnýchvstání. Kristus vstal den po sobotě. V latinském jazyce je neděle Dominica – Den Páně. Rusové jí říkají ještě výstižněji: voskresenjeje (tedy vzkříšení). A Němci ji nazývají dnem světla – der Sonntag -, protože Kristus je slunce, které vysvitlo v temnotě hříchu a smrti. Každá neděle je pro nás oslavou vzkříšení Páně, ať je to neděle adventní, postní či velikonoční. Proto se křesťané setkávají, aby si znovu a znovu připomínali tento fakt: Pán vstal z mrtvých, proto

má náš život smysl. Svätý apoštol Pavel říká: „Jestliže nevstal Kristus z mrtvých, jezme a pijme, stejně umřeme...“ *Jestliže jsem v Efezu podstoupil zápas se šelmami jen z lidských pohnutek, co mi to prospěje? Jestliže mrtví nevstanou, pak jezme a pijme, neboť zítra zemřeme.* (1. Korintským 15,32) Žádné snažení v lidském životě by nemělo smysl. To, co bychom vykonali dobrého, bylo by jistě pozitivní z hlediska přirozené morálky, ale nemělo by smysl pro věčnost.

Mezi problémy dnešního světa patří, že se lidé snaží o humánní věci, o pomoc druhým, ale pouze na úrovni přirozené. Proto je ve světě stále více zla než dobra, neboť nejdou ke kořenům zla a staví pouze na přirozenosti, která je dědičným hříchem porušena. A i my, křesťané, třebaže jsme pokřtěni a byli jsme od dědičného hříchu očištěni, cítíme v sobě tento rozpor a boj a být se snažíme o to, abychom dělali věci dobré, děláme věci špatné.

A opět svätý Pavel říká: „Vždyt nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci.“ (Římanům 7,19)

Chápeme, že lidská přirozenost musí být pozvednuta Boží milostí. A to platí jak pro osobní život, tak i pro život celého lidstva. Pokud hovoříme o Velikonocích, nikdy nemůžeme oddělovat kříž od vzkříšení – obojí patří dohromady. To se zrcadlí v našem životě. Dostáváme odpověď na to, proč jsme tady, proč také někdy trpíme, proč člověk umírá. Věříme, že odchodem člověka z tohoto světa všechno nekončí, ba právě naopak - začíná, a to v Ježíši. Proto tedy ten úžasný dar Velikonoc, který je nám dán, abychom pochopili nesmírnost Kristovy oběti a také slávu vzkříšení. A jednou, dá-li Bůh a budeme-li věrni, s Kristem také vstoupíme do nebeské blaženosti ve slávě vzkříšení.

J. M. can. Jiří Hladík O. Cr., probošt Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích

Láska k nepřátelům (život na poušti) díl 3

Kdybychom každý měli napsat nějaký náš největší osobní problém, který různě řešíme, měl by skoro vždy název „náš bližní“. Spousta věcí, které bychom chtěli, nejde, protože je vedle nás ten, který nám doslova „překáží“. V normálním životě se takových lidí snažíme zbavit. Když to vezmeme z pohledu toho, že jsme věřící, je nám zřejmé, že zbavit se problému lidí, kteří doslova proti naší víře bojují, by šlo jen za cenu útěku pryč z naší oblasti tam, kde s naší vírou souhlasí většina. Křesťané se však dokázali prosadit v daleko drsnějším prostředí, než je naše. Čím? Tím, že vzali vážně slova Ježíše: „Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře činite těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.“¹

Jde o lásku k našim bližním. Co je to láska a její opak nenávisť? Je to vztah k existenci. Koho máme rádi, chceme, aby byl blízko nás, koho rádi nemáme, chceme, aby aslepoň byl někde jinde, než jsme my. Rádi se obklopujeme přáteli a nepřáteli často nechceme ani potkat.

Naše bližní nemilujeme všechny stejně. Řídí se to mírou shody mezi námi. Pokud naši bližní mají rádi to, co máme rádi i my, milujeme je nejvíce. Jde o přátelskou lásku.

Pokud nám neškodí a setkáme se

s nimi, máme je rádi na základě toho, že jsou stejní lidé jako my. Tak běžně poradíme druhým lidem, pomůžeme v nouzi i cizímu člověku.

Nejméně rádi máme lidi, kteří nám vysloveně škodí, naše nepřátele. Jestliže přijmeme jejich blízkost, není to vzhledem k nám, ale jedině kvůli tomu, že máme něco společného, co je nad námi – samotného Boha, který stvořil nás i je. Taková láska k nepříteli je možná, je v základu jednáni Ježíše na kříži, sv. Štěpána a sv. Václava, kdy v osobně tragické situaci prosili Boha za své nepřátele a přáli jim odpuštění jejich hříchů. V našem běžném životě nejsou podobné extrémně dramatické situace, ale běžně potkáváme obtížné bližní. Často se jich snažíme zbavit, nebo před nimi utéci.

Vztah k nim může být vysloveně nad naše síly a možnosti. Ježíš k pokynu „milujte své nepřátele“ přidává ještě další radu: „Žehnejte... modlete se za ty, kteří vám ubližují“². Pokud bychom se modlili slovy: „Bože dej, ať přestane dotyčný být mým nepřítelem, nebo ať mi neškodí“, modlíme se vlastně za sebe, abychom neměli tak těžký život s ním. Pokud se máme modlit vysloveně za dotyčného, musíme prosit za dobro, které potřebuje nezávisle na nás, nejčastěji je to odpuštění hříchu, kterého se právě dopouští, nebo dopustil. Taková modlitba je často spojená s přítomností Ducha svätého.

Pouštní otcové z 3. století dokonce říkali, že kdo nezná lásku k nepřátelům, nic o Duchu svätém neví.

Zkusme si nakonec položit otázku, jak se má Boží láska k nám? Často pochopíme různé lidi, když se octneme v jejich situaci. Pokud založíme rodinu a začneme vychovávat děti, porozumíme svým rodičům. Podobně když se začneme modlit za své nepřátele, žehnat jim a prosit za ně, dojde nám, jak se Bůh dívá na nás, naši nedokonalost a naše hříchy. Zaujmete totiž podobný postoj k lidem, jako k nim má Bůh, který nechává vycházet své slunce na dobré i na zlé. Není to přístup, který by nás se zlem smířil, ale který nám odhalí Boží věčné a neustálé rozhodnutí, abychom existovali, abychom žili a abychom dosáhli svého štěstí. Padne naše představa, že nejlepší dobro dosahujeme na základě svých vlastních rozhodnutí, že hřích je nejlepší zakrývat, že Boží vůli máme přijmout, až když na nás padne nějaká neodvratná katastrofa.

Tím se nám odhalí důležitý pevný bod našeho života, vše může zklamat, jedině Bůh ne. Hodně krizí víry je spojeno s tím, že mu nerozumíme, a toto nepochopení Boha je spojeno s neschopností milovat, podobně jako miluje on.

P. Jan Rajlich OP

¹ Lk 6,27-28

² Lk 6,28

Zemřel profesor Miroslav Zedníček

Předávání ocenění „Právník roku 2011“

ho církevního soudu Josef Růt, papežský prelát, dále generální vikář litoměřické diecéze Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář pražské arcidiecéze Michael Slavík, kancléř královéhradecké diecézní kurie Pavel Boukal, kanovníci Svatoštěpánské kapituly s proboštem Jiřím Hladíkem O.Cr. a další hosté. Se zesnulým se přišli rozloučit kněží nejen z litoměřické diecéze, ale také z ostatních českých a moravských diecézí a desítky věřících.

Mons. Mgr. Jan Baxant přivítal přítomné a poukázal na zesnulého prof. Miroslava Zedníčka jako

na člověka vysokých morálních a odborných kvalit. **ThLiC. Prokop Brož, Th.D.**, ve své homilii řekl, že památka člověka je nerozlučně spojena s lidským životem: buď může zaniknout – v případě, že neumíme uchopit lidské trvání po smrti – a redukovat se na vzpomínání, anebo může být umocněna živou památkou toho, kdo jako první nezůstal ve smrti, ale vstal z mrtvých – Krista Ježíše. „Chceme, aby památka na člověka, který zemřel, jeho život i po smrti měl svoji perspektivu: jak mezi živými na zemi, tak mezi živými v nebi. V dnešní den, kdy slavíme eucharistii – památku Kristovy smrti a vzkříšení – nad tělem našeho bratra Miroslava, prosíme, aby jeho památka byla navždy spojena s Kristem, navěky srostla s Kristovou smrtí a jeho vzkříšením. Ať i vzpomínka na něj je nám živým odkazem moudrého – v křesťanské víře moudrého a poučeného – života,“ vyzval.

P. prof. JUDr. Ignác Antonín Hrdina, DrSc., O.Praem. ve své vzpomínce na prof. Zedníčka připomněl, že byl mimo jiné advokátem, a to takovým, který hájil své klienty fěrově a čestně, a že právě za to, si ho lidé velmi vážili.

Po obřadu vyslovil litoměřický biskup pozůstalým upřímnou soustrast a všem přítomným poděkoval za to, že se se zesnulým křesťansky rozlou-

čili. Kněží pak vynesli rakev s ostatky zemřelého před katedrálu, odkud byla převezena na Moravu. Zde byl prof. Miroslav Zedníček pohřben v pondělí 27. února - na starém hřbitově v Tišnově, po mši svaté, která byla za zesnulého sloužena v kostele sv. Václava.

„Velmi jsem si vážil toho, že se nám snažil vštípit lásku k právu, k určitému řádu, který je třeba dodržovat. Svým přístupem, který jsme v době studií možná vnímali jako až moc přísný, nám, myslím, hodně pomohl, abychom si do života odnesli správné zásady,“ dodal kancléř královéhradeckého biskupství Mons. Mgr. Ing. Pavel Boukal, jeden z bývalých studentů prof. Zedníčka.

Životopis

Miroslav Zedníček se narodil dne 4. 11. 1931 v Rudě, okr. Velké Meziříčí. Studoval na reálném gymnasiu při státním mužském učitelském ústavě v Brně (1946-48) a na gymnasiu na Starém Brně (1948-50). V l. 1950-54 absolvoval Římskokatolickou Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Praze (od r. 1953 se sídlem v Litoměřicích). R. 1954 byl pomocným biskupem pražským Antonínem Eltschnerem vysvěcen na kněze a začal působit v pastoraci v Moravských Budějovicích a v Telči.

Na CMBF pokračoval ve studiu teologie. S disertací *Odpad od víry z hlediska pastýřského bohosloví* dosáhl doktorát teologie (promoce 22. 6. 1961). Dne 13. 4. 1961 byl tamtéž jmenován asistentem. V r. 1966 obdržel na fakultě kvůli práci s akademickou mládeží výpověď, a to na základě rozhodnutí Ministerstva kultury ČSSR. Vedl v této věci pracovní právní spor, a byl proto nezaměstnaný. Změnu přineslo až Pražské jaro, kdy bylo odvolání z funkce na fakultě v rehabilitačním řízení prohlášeno za protiprávní. Dne 24. 6. 1969 byl jmenován na CMBF asistentem (s účinností od 1. 3.), 23. 6. 1972 odborným asistentem (s účinností od 1. 10.). R. 1976 absolvoval habilitační řízení se spisem *Forensní psychiatrie*. Docentem církevního práva byl jmenován až 15. 10. 1980 (s účinností od 1. 10.).

Kanonickému právu se věnoval nejprve soukromě. Na počátku pedagogického působení byl pověřen přednáškami z jiných oborů (filosofie v l. 1962-65 a 1970-74, Nový zákon v l. 1962 a 1964, latinský jazyk v l. 1969-72 a 1975-76, pedagogika v r. 1982-83). Až od r. 1972 učil kanonické právo, od r. 1977 též volitelný předmět forensní lékařství. Kvalifikaci získal spíše de facto nežli specializovaným vysokoškolským studiem. Nutno však dodat, že se na doporučení biskupa Štěpána Trochty přihlásil ke studiím na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, která úspěšně dokončil diplomovou prací v oboru práva trestního, a r. 1975 zde získal titul doktora práv (JUDr.).

Po pádu komunistického režimu byl na CMBF dne 2. 1. 1990 jmenován vedoucím katedry církevního práva (s účinností od 1. 1.) a dne 4. 1. 1990 též profesorem církevního práva (s účinností od 1. 1.). Po reinkorporaci bohoslovecké fakulty do svazku univerzity byl dne 25. 5. 1990 jmenován na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze vedoucím katedry historiko-právní (s účinností od 10. 5.). Toto pověření bylo ukončeno až při reorganizaci kateder k 1. 7. 2003, kdy byl převeden na novou katedru pastorálních oborů. Za rozporné a konfliktní situace, v níž se KTF UK

v 90. letech ocitla, byl opakovaně členem a předsedou fakultního akademického senátu a usiloval o dodržování zákona o vysokých školách i vnitřních předpisů univerzity, o soulad předpisů fakultních s těmito vyššími normami a o nekonfliktní vztah fakulty k velkému kancléři. Byl též členem vědecké rady KTF UK, vědecké rady Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci a zakládajícím členem Společnosti pro církevní právo.

Své pedagogické působení ukončil dne 30. 6. 2004. V r. 2005 byl jmenován emeritním profesorem Univerzity Karlovy v Praze, na kterou nadále pravidelně docházel. Od 22. 4. 1961 až do své smrti působil jako kněz v Římskokatolické farnosti v Liběšicích, okres a diecéze Litoměřice. Těžce obci pomáhal i jinými způsoby, např. doučováním jazyků či překládáním. A také poradenstvím v oblasti práv. Od roku 1963 až do své smrti totiž poskytoval bezplatné právní služby hlavně v oblasti práva pracovního a sociálního. Po listopadu 1989 se tato jeho činnost formalizovala: vzhledem k tomu, že byl profesorem v oblasti platného práva (kanonické právo se stalo součástí českého právního řádu), splňoval podmínky podle tehdy platného zákona o advokacii a byl zapsán do seznamu advokátů České advokátní komory,

v němž byl veden pod ev. č. 04192. Dne 27. 1. 2012 mu byl udělen titul Právník roku 2011 v kategorii občanské právo hmotné a procesní (soutěž pořádaná společností epravo.cz a Českou advokátní komorou se koná pod záštitou předsedy vlády ČR RNDr. Petra Nečase a Ministerstva spravedlnosti České republiky). Prof. Zedníček působil také ve statusových a trestních věcech jako právník u církevního soudu. Jeho bibliografie není příliš rozsáhlá. Vedle časopiseckých textů, příspěvků ve sbornících či heslech v *Ma-lém bohovědném slovníku* (Praha 1963) zůstává jeho největším a nejznámějším počinem český překlad CIC/1983, který byl církevní instancí schválen jako oficiální. Vyšel v tištěné podobě jako *Kodex kanonického práva: úřední znění textu a překlad do češtiny* (Praha: Zvon 1994), jeho opravená verze se nachází v Systému ASPI.

Zemřel 19. 2. 2012 v Městské nemocnici v Litoměřicích. Pohřben byl na starém hřbitově v Tišnově 27. 2. 2012.

R. I. P.

Připravila Jana Michálková
Zdroj: www.ktf.cuni.cz

Fotografie poskytl Česká advokátní komora. Zveřejněny byly v Bulletinu advokacie 1-2/2012. Foto Jan Kolman.

...Napsali o něm...

Pan profesor Zedníček patřil k lidem s tendencí k pansofii, o čemž svědčí také množství oborů, které studoval a ve kterých pracoval. Svým přímým jednáním si v dobách komunismu vysloužil ztrátu státního souhlasu se zákazem vyučovat, čímž byl odsouzen ke správě seminárních knihoven. Bylo to potrestání za jeho úsilí a touhu po studiu v zahraničí. Jeho smysl pro právo a spravedlnost však pevně zakotvily na katedře kanonického práva.

Mons. Dominik kardinál Duka OP.,
arcibiskup pražský

Zemřel otec

Kdyby pan profesor Zedníček mohl okomentovat nadpis této vzpomínky, určitě by se stal na pár chvil oním upjatým a komisním právníkem, který by šeptavým hlasem pronesl své lapidární: „Nejsem si vůči Vám, kolego, vědom žádné paternity, ani

jsem v tomto ohledu nevyvinul žádnou plodivou sílu.“ Některé by tím opět pohoršil, avšak inteligentního posluchače se smyslem pro „Zedníčkův humor“ by naopak vyprovokoval k zamyšlení nad tématem. A toto bylo právě na tomto knězi ono otcovské, upřímné a skromné, čím si získával srdce těch, kteří ho dokázali pochopit a přijmout do svého života. Na druhé straně, nebylo lehké poznat tohoto vzácného člověka zblízka, protože své přátele si pečlivě vybíral a zdaleka ne každému byl ochoten ukázat svoji pravou tvář a nitro jemného, laskavého člověka. Kdo se však do jeho blízkosti dostal a prožil s ním třeba jen pár opravdu neformálních setkání, odcházel od něho potěšen a pohlazen na duši, někdy i velmi pobaven jeho inteligentním anglickým humorem.

Moje poslední vzpomínka coby kolegy církevního právníka je poměrně nedávná. Bylo to někdy v loňském

prof. Miroslav Zedníček

létě, když přijel do Liberce se svým klientem, kterého jsem měl pro církevní soud vyslechnout. Klient si tedy svého advokáta profesora Zedníčka přivezl jakožto svého advokáta. Po obligátních procedurách, především přísahách na začátku výslechu, si mne profesor začal se zcela vážným obličejem dobírat otázkou, jak to, že moje notářka nemá notářský prsten. S vtipně hranou komisností mne pak napomenul, že bych měl tento nedostatek co nejdříve napravit. Pobaveně jsem pak už jen čekal, kdy bude komentovat, že jako soudce nemám barokní paruku a talár...

stránce často monotónními hodinami dlouhých polotichých monologů.

Jako soudce jsem se léta setkával s desítkami žalob, na které stačilo jen letmo pohlédnout, a už mi bylo jasné, že se jedná o „Zedníčkův rukopis“, plný přesných a věcných faktů. Nejen jakožto církevní, ale především jako civilní advokát doprovodil za svůj dlouhý život stovky svých klientů na cestě jejich bolestných partnerských kauz, rozhodů a přezkoumávání platnosti manželství. Možná právě těmito stále potřebným bude nyní nejvíce chybět advokát formátu prof. Zedníčka, který za erudované a celoživotní advokátské služby obdržel cenu Advokát roku 2011.

Když jsem profesora Zedníčka před několika lety odvážel po výslechu jeho klienta na nádraží, řekl mi při vystupování z auta: „Jsem rád, kolego, že mám kauzu právě u Vás.“ A to samé mu chci nyní na druhý břeh vzkázat také: „Pane profesore, jsem rád, že jste měl své klienty i u mne, svého žáka, protože díky tomuto jsem se mohl alespoň občas potěšit Vaší laskavou přítomností. Věřím, že se zase brzy setkáme.“

*R.D. Michal Podzimek, soudce
Metropolitního církevního soudu v Praze*

Když bylo panu profesoru Zedníčkovi 75 let, chtěl jsem dát do Revue církevního práva jeho profesní životopis a v té souvislosti jsem ho prosil o pár údajů. On mě ale neobvykle důrazně odmítl s tím, že „na takový druh popularity ne-reflektuje“. Ano, byl to neobvykle čestný a spravedlivý člověk, navíc s vytříbeným smyslem pro humor. A tak také vzal svůj „porevoluční“ vyhozov z fakulty, kdy mu akademický senát odmítl dát souhlas k prodloužení pracovní smlouvy, ačkoli byl fit a mohl ještě pár let učit; řekl mi tehdy: „Tak jsem dostal laufpas, pane kolego.“ Takových osobností, jako byl on, bychom si měli vážit už za živa...

*P. Ignác A. Hrdina O.Praem., soudní vikář
Metropolitního církevního soudu v Praze*

Prof. Zedníček, čestný občan Liběšic

Jen velice těžko se dá v několika větách vystihnout vše, co pan profesor Zedníček pro občany Liběšic znamenal. V obci je jen málo věřících, takže jen málo z nás o něm může hovořit jako o svém faráři, ale svým

celoživotním chováním a jednáním si získal úctu nás všech.

Pan profesor Zedníček přišel do Liběšic v roce 1961. Hrál s místními volejbal a byl i pravidelným divákem na zápasech našich fotbalistů. Pokud se jim nevedlo, říkával: „To nevedí, nic se neděje.“

Děti k němu chodily na faru a zde se seznamovaly se základy včelaření, učily se vařit a péct buchty. K panu profesorovi na faru chodily děti i dospělí na výuku německého, anglického či francouzského jazyka. Pomáhal liběšickým vysokoškolákům při jejich studiu. Byl to právě on, kdo si jako první v Liběšicích pořídil počítač, a na faře se děti i jejich rodiče na něm učili pracovat v době, kdy ani ve škole žádný počítač nebyl. Nabídl i pomoc při získávání počítačů do školy.

Jeho znalost historie Liběšic se stala pro nás cenným zdrojem informací. Díky němu mohla vzniknout kniha o historii Liběšic a okolních obcí. Na obecním úřadě pomáhal s luštěním švabachových zápisů ve starých matrikách a s překlady těchto záznamů pro úřední potřeby. A jako pozornost nám vozil skleničky medu od svých včeliček. Zajímal se o dění v obci, o naplňování Programu obnovy a rozvoje vesnice. Nechyběl na školních akademiích a vánočních koncertech. Nebylo téma, na které by nedokázal diskutovat. Kež by po každém z nás zůstal v paměti občanů a obce takový otisk jeho existence.

V posledních dvou desetiletích se obyvatelé obce s panem profesorem velmi sblížili. Mnozí jej vyhledávali jako advokáta, který jim bezplatně pomáhal řešit jejich problémy a těžkosti, mnozí k němu chodili pro útěchu, vlídné slovo a povzbuzení. A on žádného neodmítl, pro každého si udělal čas, každého dokázal utěšit, povzbudit. A proto jsme se nesmírně radovali z ocenění jeho advokátní činnosti titulem „Právník roku 2011“. Všichni jsme na něj byli pyšní, byli jsme hrdí na to, že je naším spoluobčanem. Proto se nás tak těžce dotkla zpráva o jeho úmrtí. Když jsem to lidem oznamovala, řekla mi nešťastně jedna žena: „A kdo nám teď bude pomáhat?“

Náš pan doktor, tak mu říkali naši občané a tak také na něj budeme vzpomínat. Ano, byl náš, milovali jsme ho, vážili si ho, ctili jsme ho za jeho skromnost, poctivost, pokoru,

ochotu kdykoliv nezištně pomoci, za jeho moudrá slova, která se nám vryla do paměti. Mnohým pomohl najít správnou cestu a smysl života. Po každém rozhovoru s ním zůstal člověku dobrý pocit na duši, jeho slova byla milým pohlazením.

Za vše, co pro Liběšice a jejich občany celý život konal, se zastupitelstvo obce rozhodlo jmenovat pana profesora Zedníčka čestným občanem obce Liběšice.

Alena Knobová, starostka obce Liběšice

Kam jdete? K panu doktorovi!

Takhle nějak jsme to říkali jako děti v Liběšicích. Pan doktor Zedníček (tehdy) byl pro nás liběšické děti pojem. Vzpomínám, jak nám hrál maňáskové divadlo a my jsme byli rádi, že mu smíme jakoby něco pomoci. Jako chlapec jsem ho navštěvoval mnohokrát. Bylo to jak z cizího filmu: farka ve viktoriánském stylu, snad první počítač v obci, obrovská sečtělost a přehled. Mohl jsem se ho vlastně zeptat na cokoli a on odpověděl s vážností. Vůbec by mě tehdy nenapadlo, že profesor Zedníček jakožto katolický kněz by mohl mít nějaké nepříjemnosti s tehdejší režimem. Vždy nás, děti, rád přijal a věnoval se nám.

Byl velmi zásadový a své lekce i tvrdě rozdával, když člověk pomalu dorůstal. Dodnes si pamatuji jeho: „Slovo dělá muže.“ Později, když jsem se jako dospělý rozhodl přijmout křest a začal jsem navštěvovat pravidelně náš kostel, jsem měl první lekce křesťanské nauky právě u pana profesora.

Snad nebudu psát hlouposti, ale chtěl bych mu poděkovat, že nic nenatíral narůžovo. Ano, střet s realitou, ten je mnohdy tvrdý. Nevykreslil mi církev a křesťanství v růžových barvičkách. Pane profesore, moc Vám za to děkuji! Kdo ví, zda bych vydržel všechno to, co běžný život přináší. Těžko to spojit do jedné krátké vzpomínky. Těch různých je spousta a jsou to takové perličky. Byly to krátké návštěvy u „pana doktora“; každá byla jiná, ale na každou rád vzpomínám i po letech.

Občas se také na faře objevily sestry sv. Kříže, které kdysi působily v Liběšicích, nebo jeho rodná sestra. Jedno takové setkání si přeci jen dovoluji více přiblížit: Když jsem se začal vážněji zajímat o křest a náboženský život, bylo mi líto, že nemám žádný křížek, který bych mohl nosit na krku. Jednou jsem si nějaký koupil v tehdejší prodejně Charity v Litoměřicích a hrdě jej panu

profesorovi ukazoval na faře. On si jej prohlédl a pravil: „Hezký je, ale křesťan má mít kříž hlavně v srdci a ne jen na krku.“ Zajisté moudrá slova!

Vím, že nikdy nestál o žádnou mediální senzaci, vše bylo jaksi v ústraní – jako ta viktoriánská farka za liběšickým kostelem. Pokládal jsem si za obrovskou čest, že smím panu profesorovi zahrát na varhany na jeho poslední cestě. Obyčejný kluk z Liběšic neobyčejnému profesorovi církevního práva.

Jaroslav Pulda, Litoměřice

Z diskuze na webu Litoměřického deníku:

drobna drahomira 29.02.2012 18:47
Čest jeho památce. Děkuji za vše, co pro nás udělal.

Dája 25.02.2012 21:59

Pan profesor Zedníček byl neuvěřitelně čistý, vzdělaný a skromný člověk. Zнала jsem ho od dětství, vždy dokázal naslouchat a poradit každému, kdo za ním přišel. Bude mi MOC chybět, jako všem, kteří ho znali...

http://litomericcky.denik.cz/zpravy_region/naposledy-se-rozloucili-s-m-zednic-kem20120224.html

Jako zkoušející byl pan profesor člověkem přísným, což jistě potvrdí plejáda generací bývalých seminaristů, z nichž někteří dodnes nemají ukončené vysokoškolské vzdělání pouze díky tomu, že profesor Zedníček jim nedal státní zkoušku z kanonického práva. Přesto však drtivá většina dnešních kněží, které profesor Zedníček učil, na něj vzpomínají nejen s respektem, ale také s velkou láskou. V době, kdy učil po revoluci na Katolické teologické fakultě již v Praze, jsem ho zažil jako vyučujícího i já. Protože do té doby nevydal žádné učební texty ani skripta ke svým přednáškám, rozhodli jsme se, že si podle jeho výkladu vypracujeme skripta sami. Proto jsme si po celé čtyři semestry našeho studia mravenčí prací jeho velmi tiché výklady při přednáškách zapisovali a pak tiskli jakožto samizdatová skripta. Vzpomínám, že mezi spolužáky byla obava, že pan profesor nebude chtít spolupracovat na revizi těchto textů, a že bude dokonce dotčen. Ale právě zde se ukázala opět jeho pravá, laskavá tvář, kdy v soukromí pak často oceňoval tuto snahu svých studentů a naše texty nejenom zkontroloval, ale i bohatě doplnil a opravil. Vždy si na toto vzpomenu, kdykoliv tato skripta beru dodnes do ruky. S odstupem času totiž vidím stále více a více, že je v nich pouze a jenom to, co kněz do praxe z církevního práva potřebuje. Přednášky pana profesora totiž byly plné erudice a postřehů z praxe, jakkoliv byly po formální

Zádušní mše za zesnulého prof. M. Zedníčka, katedrála sv. Štěpána. Foto Karel Pech

Čím a jak začít? Společnou modlitbou

Při našem putování po farnostech litoměřické diecéze se dnes zastavíme na Liberecku a představíme vám Římskokatolickou farnost - arciděkanství Liberec, které spolu s farnostmi Stráž nad Nisou, Kryštofovo Údolí a Křižany již dva roky spravuje R.D. Mgr. Radek Jurnečka. Ten zároveň vede i diecézní katechetické centrum, které se do Liberce přestěhovalo z Litoměřic v loňském roce.

Arciděkanství Liberec

„Toužebně jsem si přál s vámi jít tohoto velikonočního beránka...“ (Lk 22,15)

Tento úryvek z Lukášova evangelia mě doprovází po celých deset let mé kněžské pouti. Stal se mottem mé touhy po kněžství před mnoha lety; měl jsem jej na prmič-

ních obrázcích a doprovází mě ve všech farnostech, kam jsem poslán.

Po svém kněžském svěcení v roce 2002 jsem setrval ve farnosti Přepeře u Turnova, kde jsem byl od roku 1998 pastoračním asistentem a od roku 2001 jáhnem, a byla mi rovněž svěřena kaplanská služba v Turnově. O rok později jsem začal spravovat další farnosti - Kněžmost a Boseň.

Rok 2004 byl pro mne rokem velkých změn a stěhování – opustil jsem kaplanskou službu v Turnově a přijal službu vedoucího Diecézního katechetického centra. V květnu téhož roku po úmrtí P. Prchala jsem převzal jeho farnosti Loukov, Loukovec, Všeň a Březina, v červenci jsem byl z důvodu vážné nemoci P. Kahouna přestěhován na děkanství do Mnichova Hradiště, odkud jsem spravoval všech devět farností až do roku 2010, kdy jsem byl přeložen na arciděkanství do Liberce, kam se i přestěhovalo katechetické

centrum naší diecéze. K tomu všemu jsem získal ještě farnosti Stráž nad Nisou, Kryštofovo Údolí a Křižany.

Začal pro mne zcela nový způsob života – sám pocházím z malého, asi šestitisícového městečka Letovice, které se nachází nedaleko Brna, a najednou jsem se ocitl ve více než stotisícovém městě.

Čím a jak začít?

kladl jsem si otázku při příchodu do Liberce, jelikož je to místo mnoha možností a velkého množství pastoračních činností. Začali jsme **společnou modlitbou farnosti**, která k mé velké radosti dostala a dostává stále silnější místo v životě mnoha farníků – začali jsme pravidelným **výstavem Nejsvětější Svátosti oltářní**, který se koná každý pátek od 15 hodin až do mše svaté. Členové **Fatimského apoštolátu** si vzali za svou modlitbu růžence před každodenní večerní mší svatou a před ranní mší svatou jsme se začali společně modlit **ranní chvály**.

Život naší farní rodiny

Naše farní rodina - pokud se lze opřít o výčet počtu návštěvníků nedělních bohoslužeb - čítá přibližně 550 věřících. Jsou tu zastoupeny všechny jak věkové, tak i sociální kategorie.

Bylo pro mne trochu smutným zjištěním, že se ve farnosti přestalo „učit náboženství“ - s touto realitou jsem se odmítal smířit a hned po svém příchodu jsem začal zkoušet, zda se přece jen nepodaří získat **děti pro systematickou výchovu**. A podařilo se. V prvním školním roce se přihlásilo devět dětí, v tomto školním roce přichází pravidelně na „výuku náboženství“ 28 dětí.

Malé předškolní děti a děti na prvním stupni vede katechetka a pastorační asistentka Bc. Hana Formáčková, starší děti dělené do dvou skupin vede P. Radek Jurnečka. A oba dva společně připravují v současné době

sedm dětí k přijetí prvního svatého přijímání.

„Ale jen „učit náboženství“ by i pro děti bylo málo, proto se v naší farnosti snažíme každý měsíc nabídnout buď jen samotným dětem, nebo i **celým rodinám společný program**, na němž se podílejí jak rodiče, tak i pastorační asistenti naší farnosti. Snad největší úspěch měla **návštěva Hygiene muzea v Drážďanech**. I opakované **bobování na Ještědu** mělo velký úspěch – vždy je plánujeme na pololetní prázdniny. Přestože v minulém roce i letos mrzlo a fičelo, všem se sjezd z dominanty Liberecka mimořádně líbil. Na chatě na Pláních jsme si dali jídlo a zmrzlinový pohár. Při cestě domů jsme v tramvaji skoro usínali. A velký zážitek dětí – pan arciděkan na bobech a koulovačka,“ říká Hana Formáčková.

„**Jarní prázdniny** jsme po oba roky trávili společně s **děti a mládeží na lyžích**, kdy jsme přijali přístřeší na faře v Příchovicích. Celkem 22 mladých lidí se vydalo spolu s panem arciděkanem do centra mládeže Křižovatka, kde jsme nejen lyžovali, ale také se denně účastnili mše svaté a programu připraveného týmem centra. Děti a mládež tak měly možnost se podílet na programu centra a seznámit se s dalšími mladými vě-

řícími z různých míst republiky, kteří v centru také bydleli,“ dodává.

Děti naší farnosti se po oba roky zapojily do aktivity – **pečení perníčků**. Více než dvě desítky se jich účastnily dvoudenního maratonu pečení a zdobení vánočních perníčků s přespaním na faře. Před večerní modlitbou

a spaním proběhla diskuse o tom, proč vlastně perníčky pečeme a co jsou to misie. Perníčky pak byly nabízeny věřícím v kostelích za dobrovolný příspěvek a výtěžek byl zaslán na konto misijního díla dětí.

Naše farnosti se aktivně podílejí jak na přípravě, tak i průběhu celoliberecké činnosti – **Dětský den**, který společně vytvářejí všechny čtyři liberecké farnosti.

Nelze opomenout **skauty** – i oni tvoří nemalou součást naší farní rodiny. Všech šest skupin má k dispozici v budově arciděkanství společnou klubovnu, ale využívají i prostory velkého sálu, kde mají k dispozici stůl na stolní tenis či trampolinu, stejně jako využívají farní zahradu k různým hrám či farní hřiště ke hrám míčovým.

Velkou radostí je i ta skutečnost, že se v naší farnosti v současné době stabilizuje skupina asi 12 mladých, kteří se **připravují na přijetí svátosti biřmování** a jsou ochotní i schopní si moudře vyplňovat společný volný čas i mimo okamžiky vlastní přípravy – společné výlety, návštěvy kina, divadlo apod. „Je pravdou, že na mnoha akcích je doprovází pan arciděkan a snaží se je v těchto činnostech maximálně podporovat. Stejně jako o minulých letních prázdninách, tak i o letošních se chystají letní tábory jak pro děti, tak i pro mládež, kde se vždy pan arciděkan účastní,“ upřesňuje Hana Formáčková.

V brzké době se zdejší farní společenství rozšíří o šest dalších křesťanů, kteří se pod vedením pana arciděkana Jurnečky připravují **katechumenátem** na přijetí iniciačních svátostí.

Jelikož město Liberec je městem univerzitním, **vytvořilo se v naší farnosti vysokoškolské společenství**, které se schází pravidelně každou středu na arciděkanství pod vedením P. Michala Podzimka, který je pověřen pastorační vysokoškolskou v Liberci a zároveň je proděkanem Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické Technické univerzity v Liberci. V této službě mu vypomáhá P. Václav Umlauf SJ, který je také vyučujícím na univerzitě v Liberci. Toto společenství si během akademického roku zve do svého středu také několik známých osobností, kde probíhaly společné diskuse za daná témata.

Ale děti, mládež, skauti, vysokoškoláci – to vše je jen menšina naší farnosti. Většinou naši farnost tvoří lidé v produktivním věku a lidé „dřívě narození“, ale ani na tyto skupiny se v naší farnosti nezapomíná.

V naší farnosti se farníci seskupují i v **několika hnutích** – mariánská družina, hnutí Focolare či schönstattské hnutí, čímž přispívají k duchovnímu rozvoji farnosti i města stejně jako další **společenství mladých rodin či manželských párů**.

Pro dospělé v naší farnosti jsou připravovány aktivity jak vzdělávací, tak duchovní. Každý čtvrtek po mši svaté se na faře konají tzv. **Hovory o víře**, kde jsou lidem znovu přibližovány zásady křesťanství s možností aplikace na dnešní dobu. Pro ty, kteří jsou přes týden plně zaměstnáni, se koná každý nedělní večer po mši svaté v budově arciděkanství tzv. **Večer na téma** pod vedením P. Michala Podzimka, kde se formou diskuse hovoří o současných věcech s pohledem křesťana. Ovšem je dobré nejen vzdělávat, ale i nabízet duchovní poklady, proto pořádáme třikrát za rok **duchovní obnovy**, zapojili jsme se také do pravidelných **modliteb otců a matek** a pořádáme společnou **modlitbu ve 21 hodin** pro všechny farníky za naše farnosti.

Abychom se více společně sblížili, pořádáme i **společné farní poutě** – navštívili jsme pouť v Doksanech a vydali jsme se na dvoudenní pouť po krásách poutních míst Moravy s ukončením krás místního vinobraní. Společně se vydáváme i na **divadelní představení** či muzikály. Letos připravujeme **pouť k hrobu sv. Antonína poustevníka**, kterému je zasvěcen náš farní kostel a jehož tělesné ostatky jsou uloženy ve Francii.

V neposlední řadě nelze opomenout ty, bez jejichž sepnutých rukou a dlouholeté upřímnosti života s Bohem by mnohé v našich farnostech nebylo – naše seniory. Pro tuto část našeho společenství tu máme tzv. **KLAS (klub aktivních seniorů)**, který se pod vedením Jozefa Matlochové plně věnuje rozvoji a komplexnosti osobnosti. Senioři vyjíždějí na výlety do přírody či na Ještěd, nejdále na celostátní setkání na Svatý Kopeček. Při společných setkáních probíhají společné četby, sledování filmů o světcích, besedy s pozvanými hosty apod.

Duchovní službu v novém **Domově důchodců** zajišťuje farní vikář P. Josef Faltejsek. Pravidelně bohoslužby tu navštěvují dvě desítky věřících.

Je tu i **městská nemocnice**, kam přicházejí duchovní podle přání pacientů či jejich rodin, a je velkým přáním pana arciděkana, aby při této nemocnici byla stálá duchovní služba.

Ve Svatém týdnu probíhá již druhým rokem v naší farnosti zcela nová aktivita – tzv. **Pesachová večere**. Přes 60 věřících se schází na faře a při-

pestrá, vydáme společně s ostatními libereckými farnostmi každý měsíc **List libereckých farností**, kde všechny farnosti uveřejňují všechny své pozvánky a přidává se duchovní slovo i hodnocení toho, co již proběhlo.

Středem celého života naší farnosti je slavení mše svaté, které je vždy umocněno krásou a mohutností zvuku varhan a zpěvu. Nedocenitelnou službu v této oblasti v naší farnosti vytváří **skupina varhaníků** v čele s panem Jaroslavem Patočkou, který se velmi dobře stará i o krásu zpěvů při liturgiích. Ovšem v našem kostele nezní jen hudba varhan a zpěv. Nezástípné místo již má i **gregoriánský zpěv**, který je v našem kostele sv. Antonína ke slyšení vždy **poslední pondělí v měsíci při slavení mše svaté v latinském jazyce**. Tuto krásu a moudrost zpěvu zajišťuje pan Pavel Vacek společně s třemi mladými

Vše, co bylo zatím řečeno, se koná uvnitř našeho společenství. Ale nejsme uzavřená skupina a spolupracujeme a prezentujeme se i na veřejném dění tohoto města.

Každý rok se aktivně zapojujeme do **Noci kostelů**. Programy jsou připravovány pro různé věkové kategorie a různých žánrů, takže se počet návštěvníků této akce postupně zvyšuje. Nemalej zájem je také o naše kostely při **Dnech evropské kultury**, které probíhají v našem městě. Při obou aktivitách navštíví naše kostely vždy několik stovek návštěvníků.

Tříkrálový koncert, který jsme pořádali v naší farnosti, pomohl postiženým dětem, které jsou integrovány do místních základních škol.

Připravujeme i **vstupy do škol** na téma Poselství křesťanských svátků a Bible – kniha i pro dnešek?

Koncerty v našich kostelích zaznívají každý měsíc a lákají stále více zájemců. Velkolepou akcí bylo **zahájení adventu**, kde paní primátorka upřednostnila před svým projevem u vánočního stromu slovo otce arciděkana v doprovodu sboru Ještěd. Na toto zahá-

jení adventu a rozsvícení vánočního stromu se na hlavním náměstí shromáždilo více deset tisíc lidí z našeho města.

Péče o svěřený majetek

Poslední věcí, o které by bylo třeba se zmínit, je péče o svěřený majetek. V několika posledních měsících se v naší farnosti ustanovila jak **ekonomická**, tak i **farní rada**, jejíž členové se aktivně zapojují do života naší farnosti a účinně pomáhají při obnově svěřeného majetku.

Touha mít kostely a farní budovy v pořádku se projevuje i zvyšujícím se počtem farníků při **farních brigádách** a pomoci při opravách na na-

ších kostelích – ale jen těch prací, kterých jsme schopni svépomocí.

Ve **farním kostele sv. Antonína poustevníka** již máme novou elektroinstalaci s novým zabezpečovacím systémem a novým ozvučením a připravujeme celkovou obnovu interiéru. Na **kostele sv. Kříže** po částech dokončujeme obnovu střešní krytiny a na poutním kostelíku **Panny Marie U Obrázku** připravujeme celkovou obnovu okolního prostranství. Budova arciděkanství nutně potřebuje výměnu všech 76 oken a celkově novou fasádu, přilehlé budovy dokončit obnovu fasád.

Z vesnických farností

Tolik o životě naší farnosti v Liberci. Ale bylo by nemoudré se nezmínit i o životě „vesnických farností“, z arciděkanství spravovaných. Ve farnosti **Stráž nad Nisou** se každý týden v **místní škole učí náboženství** a každé dva týdny se koná **na faře setkání farníků**, kde se společně „prodíráme“ krásami Markova evangelia. Farní budova je z velké části pronajata charitě, kde je domov pro opuštěné matky s dětmi.

A farnost **Kryštofovo Údolí**? Má ve svém majetku velký skvost – **kostel sv. Kryštofa**, který je ojedinělý v celém okolí. V současné době se nám po několika desetiletích vrátila do správy i **budova fary** a farníci se začali velmi svědomitě starat o její zvelebení. Připravují ji tak, aby mohla v co nejkratším čase **přijmout první návštěvníky** a stát se místem klidu a rekreace jak pro ty, kteří putují po Svatojakubské cestě, tak pro ty, kdo touží po chvíli odpočinku a krás.

Poděkování

Co říci závěrem? Poděkování všem farníkům; všem, kteří se modlí za naše farnosti a obce; všem, kdo rád přiloží ruku k dílu; všem, kdo přicházejí do našich společenství s ochotou být tu pro druhé; všem, kdo chtějí nést radosti i bolesti svých blízkých.

Připravili R.D. Mgr. Radek Jurnečka, liberecký arciděkan, a Bc. Hana Formáčková, pastorační asistentka

Foto: archiv ŘKF–arciděkanství Liberec

Gotická desková malba

v severozápadních a severních Čechách

Nejstaršími vystavenými díly jsou oltář z Duban s Madonou v květinici (NG v Praze) a oltář z Jeníkova (Národní památkový ústav), oba přibližně z let kolem 1460. Oltář z Jeníkova zdobuje Zvěstování Panně Marii ve velmi zajímavé a ne příliš typické podobě – jako lov na jednorožce. Dále

Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích představuje v těchto dnech rozsáhlý a poměrně ucelený soubor gotické deskové malby z let přibližně 1340 až 1550, pocházející ze severozápadních a severních Čech. Návštěvníci mohou zhlédnout díla vysoké kvality, která se nám dochovala přes bouřlivé dějinné události a která dosvědčují kulturní vyspělost našich předků a značnou kultivovanost výtvarného projevu. Mnohá díla vznikla díky objednávkám církevních řádů, které v dané oblasti působili.

jsou vystaveny světičky z dílny Mistra svatojiřského oltáře (Biskupství litoměřické) z let kolem 1470. Období přelomu 15. a 16. století je zastoupeno oltářem z Chvojna s námětem Navštívení Panny Marie a s Madonou s Ježíškem na křídle (SGVU v Litoměřicích). Kromě zastoupení maleb světců a světic z několika institucí jsou prezentovány i desky s námětem ukřižování Krista, například Ukřižování od porýnského Mistra přibližně z let kolem 1520 (Biskupství litoměřické) nebo rozměrné Ukřižování od neznámého mistra z Budyně nad Ohří (Římskokatolická farnost Budyně nad Ohří). Zastoupen je i významný saský autor Hans Hesse, který na našem území působil na počátku 16. století a jehož tvorbu reprezentuje pašijový cyklus z Roudnice nad Labem datovaný rokem 1522 (Římskokatolická farnost Roudnice nad Labem). Hesseho dílnu reprezentuje oltář sv. Barbory z Chomutova z doby po roce 1524 (Oblastní muzeum v Chomutově). Vystavena jsou i rozměrná oltářní křídla Mistra slavětínského oltáře (Arcibiskupství pražské). Od 1. března je zde rovněž vystaveno oboustranně malované oltářní křídlo z Roudník u Chabařovic s námětem upálení mistra Jana Husa přibližně z 60. až 70. let 15. století (Husitské muzeum v Táboře). Křídlo bylo součástí utrakvistického oltáře a zpřítomňuje dobu, kdy se velká část severočeských obyvatel hlásila k utrakvistické víře.

Původ některých desek je nejasný. S velkou pravděpodobností je do svých sbírek získali litoměřičtí biskupové, jako například vévoda Mořic Adolf August z linie Sachsen-Zeitz (1733–1759) či hrabě Emanuel Arnošt z Valdštejna (1759–1789). Jde zejména o pozoruhodný obraz s námětem Sv. Jan Evangelista na Patmu, vynikající dílo umělce z Horního Porýní.

Součástí výstavy jsou i díla vystavená ve stále expozici gotiky a renesance litoměřické galerie. Jedná se především o oltářní desky Mistra litoměřického oltáře, jednoho z nejvýznamnějších tvůrců doby jagellonské. Dále pak desky Mistra IW, záka předního saského malíře Luca-

se Cranacha staršího, oltáře Mistra slavětínského oltáře, archa ze Štětí a další díla.

Kromě oltářů, samostatných oltářních křidel a desek z pašijového cyklu Hanse Hesseho jsou prezentovány i grafické listy Lucase Cranacha st. a Albrechta Dürera, které sloužily jako předlohy pro deskové malby.

Návštěvníci se tu setkávají s díly z expozic jednotlivých institucí, ale i s díly dlouhodobě nevystavovanými. Odborná i laická veřejnost tak může zhodnotit kvalitu uměleckých děl z daného období i poučenost a vyzrállost jednotlivých umělců působících na našem území. Na jednotlivých dílech je patrná stylová proměnlivost výtvarného zpracování – od krásného slohu s pozdně gotickými prvky po vlivy frankovlámské malby v našem prostředí zprostředkované přes hornorýnskou oblast.

K výstavě byla vydána doprovodná skládáčka s textem prof. Jana Royta, předního odborníka na středověké umění nejen české proveniencí, a s barevnými reprodukcemi vystavených děl.

Výstava byla slavnostně zahájena dne 16. února 2012 za účasti litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta, generálního vikáře litoměřické diecéze P. Stanislava Příbyla CSsR a probošta Svatoštěpánské kapituly J.M. can. Jiřího Hladíka O.Cr.

Návštěvníci ji mohou zhlédnout do 10. května. Otevřeno je denně mimo pondělí v době 9-12 a 13-18 hodin.

*Alena Beránková, Jana Michálková
Zdroj: www.galerie-ltm.cz*

Mikulášská nadílka

a velmi hudebně nadanými studenty. Při středověké mši svaté zaměřené pro vysokoškoláky mnohdy zaznívá **hudba kytarová s několikahlasými zpěvy**. A je až skoro samozřejmostí, že večerní čtvrtéční mše svatá je doprovázena **Scholou od 3 Antonínů**, kteří obohacují liturgii jak svým zpěvem, tak hrou na kytary a basu.

V průběhu akademického roku se každé první pondělí v měsíci od 19 hodin stále konají **Večery chval**, modlitební setkání pro každého, kdo se chce opětovně k Bohu přiblížit a nalézt chvíli ztišení v uspěchanosti dnešní doby.

Jelikož různost aktivit naší farnosti je

Ukřižování Krista od Mistra litoměřického oltáře (1500-1505), tempera na dřevě. Majetek Oblastního muzea v Litoměřicích. Foto Jan Brodský

Zveme vás k návštěvě Dómského náměstí v Litoměřicích

Biskupství litoměřické představilo začátkem února novou obrazovou publikaci „Průvodce po Dómském náměstí v Litoměřicích“, jejímž autorem je ing. arch. Karel Kuča, významný autor knih z oblasti historie urbanismu a architektury, držitel prestižního ocenění - ceny Evropské unie Europa Nostra Award. Kniha vydaná v rámci podpory cestovního ruchu mohla vzniknout díky získané dotaci z ministerstva kultury a za podpory společnosti T-Mobile.

Dómský pahorek, dříve též zvaný Hora sv. Štěpána, je místo, jehož kontinuitní osídlení v souvislosti s církevní správou je téměř tisíc let staré. Vzhledem k tomu, že Dómské náměstí je častým cílem turistů z domova i zahraničí, rozhodlo Biskupství litoměřické vydat v rámci podpory cestovního ruchu knihu, která návštěvníkům tuto nejstarší část města Litoměřice přiblíží obrazem i slovem.

Ing. arch. Karel Kuča představuje Dómské náměstí v kontextu vývoje města Litoměřice, podrobně informuje o památkách v areálu náměstí, nechýbí ani přehled proboštů litoměřické kapituly a litoměřických biskupů. Bohatý obrazový materiál zavede zájemce do míst, která v minulosti nikdy nebyla pro veřejnost zpřístupněna a o jejich zpřístupnění se v současné době ani v horizontu příštích let neuvažuje. Kniha tak nabízí jedinečnou příležitost nahlédnout do míst výhradně určených duchovním osobám.

„Byla to moje první práce, která se zabývala církevními stavbami v Litoměřicích podrobně. Mohl jsem přitom vycházet z celého vývoje Litoměřic, který jsem dělal pro encyklopedii Města a městečka v Čechách,

na Moravě a ve Slezsku. Publikace Průvodce po Dómském náměstí v Litoměřicích vznikala přibližně dva roky s tím, že jsem rovněž vycházel z existující literatury i z historických prací dr. Jaroslava Macka (pozn.: bývalého kancléře biskupské kurie v Litoměřicích) a jeho syna, včetně stavebně-historických průzkumů a dále z dokumentace, která je uložena na Biskupství litoměřickém a v litoměřickém archivu a muzeu,“ řekl arch. Kuča. Největší prostor zde dostává katedrála sv. Štěpána a biskupská rezidence.

Prezentace nové publikace se vedle autora účastnili generální vikář litoměřické diecéze P. Mgr. Stanislav Příbyl CSsR, probošt Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích J.M. can. Mgr. Jiří Hladík O.Cr., děkan kapituly J.M. can. Mgr. Jan Nepomuk Jiříš, děkan městské farnosti a kanovník kapituly J.M. can. Józef Szeliga, dále diecézní konzervátorka Biskupství litoměřického Mgr. Lada Hlaváčková, fundraiser biskupství Ing. Kristýna Solníčková, MBA, a referentka odboru památkové péče Biskupství litoměřického Mgr. Eva Hovorková. Hosty byli starosta města Litoměřice Mgr. Ladislav Chlupáč, ředitel Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích PhDr. Jan Štíbr, historička umění Oblastního muzea v Litoměřicích Mgr. Kristína Sedláčková, vedoucí Oddělení správy fondů a sbírek Státního oblastního archivu v Litoměřicích Mgr. Daniela Brokešová, ředitelka Centra cestovního ruchu v Litoměřicích Ing. Anna Matulová a kronikář města Litoměřice Bořivoj Závodný.

Generální vikář poděkoval všem, kteří se na přípravě a vydání Průvodce podíleli. Kniha je totiž jednou z mála publikací, jež mapují historický vývoj na Dómském pahorku. Navazuje na dva širěji pojaté tituly vydané v posledních letech – k 950. výročí litoměřické kapituly a k 350. výročí litoměřické diecéze. Jejich autorem je dr. Jaroslav Macek.

„Průvodce po Dómském náměstí v Litoměřicích“ si mohou zájemci zakoupit na recepci biskupské kurie (Dómské náměstí 9, Litoměřice). Cena jednoho kusu je 199 Kč. Celkové náklady na vydání publika-

ce činily necelých dvě stě tisíc korun. Vydána byla za příspěví dotace Ministerstva kultury ČR a společnosti T-Mobile Czech Republic, a.s. Knihu vytiskla Tiskárna PRIMA, spol. s r. o., Příbram. Do budoucna se uvažuje o tom, že by byla přeložena i do německého, případně do anglického jazyka.

Vytištěno bylo 500 ks knihy. Původně bylo plánováno vydat dva tisíce kusů, dotisk zbývajících počtu závisí na získaných finančních prostředcích.

Z životopisu autora:

Ing. arch. Karel Kuča se narodil v roce 1961 v Chlumci nad Cidlinou. Je absolventem gymnázia v Moravské Ostravě (1976–1980) a Fakulty architektury Vysokého učení technického v Brně (1980–1985). V letech 1986–1991 pracoval v památkových ústavech v Brně a Českých Budějovicích, od roku 1991 působí jako architekt a urbanista a především historik těchto oborů. Od roku 1992 žije v Praze.

Je autorem řady knih z oblasti historie urbanismu a architektury: mj. *Dřevěné kostely a zvonice v Evropě* (2009, s. Jiřím Langrem, 2011 oceněno Cenou EU/Europa Nostra).

Jeho nejobsáhlejším dílem je osmivazková encyklopedie *Města a městečka v Čechách, na Moravě a ve Slezsku* (1996–2011; 2012 cena Slovník roku za celé dílo). Mimo to publikoval desítky odborných studií a článků. Podílel se na grantových výzkumných projektech *Atlas lidové architektury*, *Venkovské kostely v Čechách*, *Dokončení soustavného výzkumu urbanistického vývoje městských lokalit v České republice včetně odborného výběru pro mezinárodní prezentaci*. V roce 2005 se podílel na zpracování *Koncepce památkové péče v Jihočeském kraji (vesnické památkové rezervace)*, zpracoval urbanistické průzkumy řady památkových měst v České republice. Je spoluautorem výstavy *Zničené kostely v severních Čechách 1945–1989* (2011). Je autorem databáze a geografického informačního systému všech sídelních lokalit v českých zemích (CZ_RETRO), který je základem prostorové identifikace Informačního systému památkové péče Národní knihovny České republiky.

Je členem a zastává funkce v řadě občanských sdružení zabývajících se památkovými stavbami. Je rovněž lektorem vlastivědného obsahu celé edice turistických map Klubu českých turistů. Zastává funkce v některých občanských sdruženích (SOVAMM – Společnost pro obnovu vesnice a malého města, Společnost přátel starožitností, Společnost pro výzkum dřevěných kostelů a zvonice) a je členem různých odborných gremií Národního památkového ústavu a Ministerstva kultury.

Připravila Jana Michálková

S Radkem Rejškem za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Není Březno jako Březno...

Březno u Chomutova, Březno u Postoloprt, Březno u Loun, Velké Březno, Malé Březno u Mostu, Krásné Březno, Březno u Mladé Boleslavi... Kolik ještě obcí s názvem „Březno“ máme na území litoměřické diecéze, přesně nevím. Jisté ale je, že když je před znalci historických varhan vyřčeno jméno „Březno“, většina z nich opáčí otázkou: „A které?“ Je zajímavé, že právě na kůrech kostelů v obcích tohoto jména se do našich časů dochovaly velmi cenné varhanářské památky, z nichž některé svým významem přesahují oblast diecéze, a v jednom případě by bylo možné tvrdit, že jde o památku evropského významu. Bohužel, právě tato památka, která by mohla být chloubou našeho barokního varhanářství v celoevropském kontextu, je dnes ve stavu nejvíce zbedovaném a její obnovu a oživení považuje většina informovaných znalců varhanářství za jednu ze žhavých priorit současné péče o český barokní varhanářský odkaz. Jde o mimořádně cenné varhany na kůru kostela svatých Petra a Pavla v Březně u Chomutova. Tyto varhany jsou patrně největším známým dílem loketského mistra Johanna Ignáce Schmidta, který jejich stavbu dokončil v roce 1760 a ve dvou manuálech a pedálu mají 19 rejstříků, což v našich poměrech té doby představuje poměrně veliký nástroj. Kdo zná více Schmidtových nástrojů, ten potvrdí, že jejich zvuk je slovy dost obtížně charakterizovatelný, ale je natolik svébytný, že je poznatelný. Ale v kostele svatých Petra a Pavla v Březně u Chomutova

už nezazněl velmi dlouho. Varhany jsou vandalsky devastovány a z velké části vykradeny. Pokud se na jejich obnovu seženou prostředky, bude to úkol veliký a náročný, protože spíše než o restaurování půjde o rekonstrukci. Význam těchto varhan však i sebevyšší investici ospravedlňuje, protože mimo jakoukoliv pochybnost jde o památku první kategorie a navíc její obnova by určitě přispěla k rozvoji kultury nejen v městě samotném, ale celé oblasti. Jde totiž o jeden z nejcennějších větších památných nástrojů v diecézi vůbec.

Dalším Březnem, o němž je třeba se v souvislosti s historickými varhanami zmínit, je **Malé Březno u Mostu**. I ve zdejších kostele postavil velmi pěkné varhany Johann Ignác Schmidt z Lokte. Podle některých pramenů byly dokončeny kolem roku 1770, takže jde již o pozdější opus mistra, jehož nejmladší známá díla pocházejí z 90. let 18. století. Tyto varhany však již na kůru farního kostela v Malém Březně u Mostu nenajdeme. V souvislosti s rozšiřováním těžby uhlí v době budování socialistické ekonomiky se uvažovalo o likvidaci celé obce a nad tehdy již značně zchátralý kostelem byl vynesena ortel znamenající zánik. Kdosi tehdy kdesi poukázal na existenci vzácných varhan v tomto kostele a události dostaly spád. Varhany byly rozebrány a odvezeny daleko na jihovýchod – uvažovalo se o jejich instalaci v tehdy novém kostele v Hustopečích u Brna. Záhy se však ukázalo, že právě tento nástroj není pro moderní prostor příliš vhodný a z jeho instalace sešlo (dnes můžeme dodat „naštěstí“...). Památné Schmidtovy varhany byly v rozebraném stavu uskladněny na faře v Nosislavi u Židlochovic, kde si poležely pěkných pár let (naštěstí bez následků v podobě nevhodným skladováním deformovaných píšťal, použití „nepotřebných“ částí v jiném nástroji a podobně). Pak si opět kdosi na ně vzpomněl a usoudil, že by mohly být vhodné pro filiální kostel sv. Víta v jihočeské Soběslavi, kde tehdy nebyly varhany žádné. A tak se varhany znovu stěhovaly. Tentokrát úspěšně – byly instalovány na kůru soběslavského kostela sv. Víta, kde plní svou funkci ke všeobecné spokojenosti, a dokonce jsou využívány i ke stále oblíbenějším koncertům. A tak se varhanářské dílo typické pro český sever náhle „objevilo“ v jižních Čechách,

ale oklikou přes jižní Moravu a znalci varhan, kteří tuto anabázi neznají, pěkně zamotává hlavu. Nejčastěji vyřčená otázka po vstupu organologa do soběslavského kostela sv. Víta při jeho pohledu na kůr zní: „No ne, kde se tohle tady bere?“

Farní kostel v Malém Březně u Mostu však bez varhan nezůstal. Po jeho obnově zde byly instalovány další krásné památné varhany postavené ve 30. letech 19. století Konstantinem Müllerem z Nepomyšle pro farní kostel v Buškovcích u Podbořan. Buškovický kostel tak o své varhany přišel, ale nutno zdůraznit, že krásný a cenný Müllerův nástroj byl zachráněn.

Další cennou varhanářskou památkou pak můžeme spatřit ještě na kůru farního kostela v **Březně u Mladé Boleslavi**, ale tady už jde pouze o dochovanou umělecky hodnotnou varhanní skříň, nástroj uvnitř je již nový. Vzácné barokní varhany jsou však v nedalekém Bezně, ale to už je jiné jméno...

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog

Varhany v kostele sv. Víta v Soběslavi převezené z kostela v Malém Březně u Mostu.

Krátké zprávy z diecéze

Kněz Michal Podzimek se stal proděkanem fakulty

R.D. ICLic. Mgr. Michal Podzimek, Th.D., byl od února letošního roku jmenován proděkanem Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické Technické univerzity v Liberci. Jako proděkan má v kompetenci a je zodpovědný za studijní oddělení a akreditace studijních oborů na této fakultě. Na zdejší univerzitě působí již osmým rokem jakožto akademický pracovník.

Promoce absolventů liberecké univerzity, únor 2012. Foto archiv R.D. Michala Podzimka

Nejprve nastoupil jako odborný asistent na katedře filosofie této fakulty a vyučoval religionistické předměty za úřadujícího děkana, katolického kněze doc. Ing. Miloše Rabana, Th.D. Zároveň pracoval jako poradce pro studenty. Od října 2008 byl jmenován zástupcem vedoucího katedry filosofie a vedoucím oddělení oborových studií na této katedře, která vyučuje dva studijní obory - učitelský obor Humanitní studia a odborný filosofický obor Filosofie humanitních věd. Dr. Podzimek zde kromě řízení oddělení vyučuje především Etiku a Dějiny středověké filosofie a související předměty. Je také členem rektorátního pracoviště Akademické poradny a centra podpory, věnující se studijnímu, psychologickému a duchovnímu poradenství. Pro kvalifikační kurz na Univerzitě Karlově.

Jana Michálková

Setkání pořadatelů Noci kostelů

Začátkem března se v Litoměřicích konalo setkání pořadatelů Noci kostelů, kteří budou tuto akci zajišťovat v litoměřické diecézi. Účastníky zde pozdravil a podporu jim vyjádřil Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, jenž akci ve své diecézi opět zařadil svým jménem.

Účelem setkání bylo poskytnout informace nezbytné pro zajištění akce všem těm, kteří budou letos připravovat a zabezpečovat doprovodné programy v církevních objektech otevřených v pátek 1. června 2012 od večerních do nočních hodin, a umožnit jim vzájemně sdílet zkušenosti z předchozích ročníků.

Noc kostelů je ekumenický projekt, na němž se kromě katolické církve podílejí i ostatní církve. Motto letošního ročníku zní: „Všichni jste děti světla. Nám nevládne noc, ani temnota.“ (Srov. 1 Sol 5,5)

V litoměřické diecézi se Noc kostelů uskuteční již potřetí. Jejím cílem je představit křesťanství, církev a víru srozumitelnou formou a upozornit na kulturní hodnotu kostelů coby důležité součásti společenského života obce či města prostřednictvím zajímavých kulturně-vzdělávacích programů, zdarma přístupných.

Mons. Baxant poukázal na to, že prostřednictvím Noci kostelů jsou veřejnosti zprostředkovávány hodnoty, které křesťané pokládají za cenné. Zdůraznil, že je pro Noc kostelů potřeba získávat ochotné spolupracovníky, kteří spojí lidi dohromady svým přístupem, svým entuziasmem.

Akci, jak řekl, je třeba organizačně zvládnout - každý ze spolupracovníků musí dostat praktické pokyny, konkrétní úkoly. „Sakrální prostory neotevíráme proto, abychom do nich lidi nalákali. Noc kostelů je pozvánka - zve na program připravený tak, abychom respektovali sakrální prostor. Pamatujme na to, že jsme reprezentanty Ježíše Krista,“ řekl biskup. „Za nejdůležitější považuji to, aby se všichni návštěvníci pře-

svědčili o tom, že v křesťanství jsou nejdůležitější meziosobní vztahy. Je potřeba klást důraz na osobní přístup: návštěvníka pozdravit, přivítat, věnovat se mu,“ dodal.

V litoměřické diecézi je zatím k akci přihlášeno na sto čtyřicet církevních objektů. A stále je možné se k akci připojit. (Více v minulém čísle Zdislavy.) Loňská Noc kostelů byla velmi úspěšná. V naší diecézi bylo otevřeno 136 církevních objektů, ve kterých bylo zaznamenáno více než dvacet tři tisíc návštěvnických vstupů.

Jana Michálková

Biskup vysvětil kapli na Mělníce

Centrum seniorů Mělník má od února letošního roku svoji kapli. Byla pojmenována po svatě Ludmile, české kněžně z rodu Pšovánů, která se narodila právě v místech na Mělníce. Zdobí ji čtrnáct obrazů s tematikou Křížové cesty od Mgr. Art. Adriany Rohde Kabele. Kaple má ekumenický charakter; konají se v ní katolické mše a evangelické bohoslužby, ale také historické přednášky, čtení a komorní duchovní koncerty. Její kapacita je zhruba dvacet míst.

Ve středu 14. března novou kapli slavnostně vysvětil Mons. Jan Baxant, litoměřický biskup, za účasti katolických farářů Jacka Zyzaka a Miroslava Matejka, evangelické farářky Hany Pfanové, starosty města Mělník, vedení Centra a zdejších věřících seniorů.

Foto P. Miroslav Matejko MS

Biskup poděkoval všem, kdo se o vznik tohoto prostoru zasloužili a mimo jiné vyzdvihl a ocenil práci všech, kdo se věnují péči o seniory. Ve zdejším Centru bydlí okolo 600 klientů, o které se stará 120 zaměstnanců.

Radomira Hrstková, Martin Flosman

Jabok? Naprosto ojedinělá zkušenost

Jabok je škola zřízená Salesiánskou provincií Praha. V příštím roce oslaví již dvacáté výročí svého založení. Její absolventi získávají titul diplomovaný specialista v oboru sociální pedagogika. Mnozí využívají možnost vystudovat paralelně bakalářský obor sociální a pastorační práce v programu, který Jabok zajišťuje pro Evangelickou teologickou fakultu UK. Někteří pak pokračují v magisterském studiu na ETF nebo na jiné fakultě. Studium na Jaboku je dostupné i v kombinované podobě - dosud v bakalářské formě, do budoucna pravděpodobně také v rámci programu DiS.

Oproti oborově příbuzným školám Jabok nabízí silnou pedagogickou větev. Ve výběrových předmětech si studenti volí kupříkladu zážitkovou pedagogiku, náboženskou pedagogiku, či atraktivní seminář o rozvoji poznávacích funkcí metodou R. Feuersteina. Je zde i široká nabídka odborných praxí.

Jabok - Vyšší odborná škola sociálně pedagogická a teologická

Salmovská 8, 120 00 Praha 2
tel.: 224 920 425

e-mail: jabok@jabok.cz; www.jabok.cz

Příhlášky k přijímacímu pohovoru
zasílejte do 30. 4. 2012.

Absolventi se mohou ucházet o pracovní místa v nejrůznějších výchovných zařízeních (školky, školní kluby, střediska volného času, dětské domovy), ale také v zajímavých sociálních zařízeních (krizová centra, střediska pro práci s drogově závislými, s nezaměstnanými, s bezdomovci, s imigranty a příslušníky etnických menšin). Mohou také pracovat v pastorační oblasti, ve farnostech a církevních obcích.

Petr Jandejsek, Jabok Praha

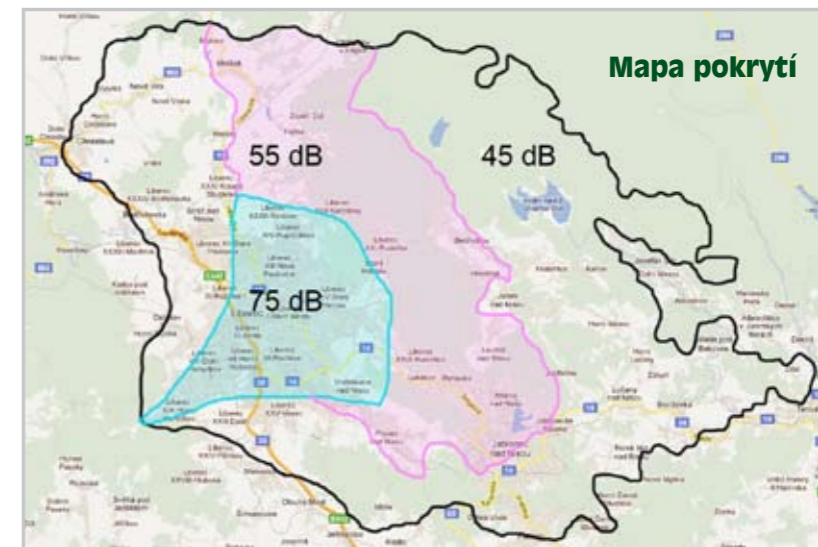
Novinky TV NOE

Zanedlouho tomu bude šest let, kdy se na našem mediálním poli objevila nová televize. Mnozí jí fandili, jiní skepticky čekali brzký konec. Jedni předvíдали do švestek, druzí do Vánoc. Minuly Vánoce, Velikonoce, prvně jedny, pak druhé, ...

A s čím televize vstoupila do roku 2012? Především s vědomím velkého závazku a vděku vůči svým podporovatelům a dobrodincům, bez kterých by se nemohlo nic uskutečnit. Rok

2011 byl plný velkých rozhodnutí. Největším bylo pořízení nového přenosového vozu a také jeho první velká cesta za přenosy ze Světového setkání mládeže v Madridu. Přinesl novou úroveň výroby a nové možnosti, které oceňujeme zejména při výrobě pořadů a výjezdech za přímými přenosy.

Tyto všechny a ještě další a další plány bychom ale nemohli realizovat bez vědomí podpory vás, našich diváků a podporovatelů. Jsme plně odkázáni na Boží prozřetelnost, která se může projevit právě vašim prostřednictvím. Děkujeme za každou formu podpory našeho díla, za se-

Na těchto základech jsme připravili pro rok 2012 nové pořady, naplánovali výjezdy na přímé přenosy: na setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou, oslavy 100 let korunovace na Svatém Hostýně a podobně.

Z nových projektů vybíráme magazín o lidech na šikmé ploše a jejich návratu do společnosti s názvem Bol som mimo, podobný projekt Padlí andělé, který připravujeme s Národním divadlem moravskoslezským, pořad o tvůrcích outdoorového filmu a také nový pořad pro mladé.

Spát nenecháme ani dokumentární tvorbu, které se věnujeme vedle pravidelné výroby pořadů pro vysílání. Diváci se mohou těšit na dokument o řádu milosrdných bratří, na dokument Mariánské korunovace v Evropě, dokument o pražské Loreťe a cyklus dokumentů věnující se záchraně a obnově sakrálních staveb s názvem Odkaz otců.

Vedle těchto programových novinek jsme dojednali i novinku technickou. Od loňských Vánoc je program TV NOE rovněž šířen v rámci pozemního vysílání v systému DVB-T z vysílače na Ještědu. Rozsah území pokrytého tímto signálem je patrný z mapy pokrytí (TV NOE vysílá na 32. kanálu).

Věříme, že vysílání naší televize přinese radost, pokoj a dobré zprávy do mnoha nových domácností a potěší řadu dalších diváků.

pnuté ruce, dopisy, podporu materiální, finanční i osobní projevy díky a uznání.

Petr Kudela, zástupce ředitele TV NOE

Kde výstavu uvidíte?

Putovní výstavu „Zničené kostely severních Čech 1945–1989“, o které jsme vás informovali v minulých číslech Zdislavy, můžete do 14. dubna navštívit v muzejních prostorách chomutovské radnice. Další zastávkou je od 3. května do 15. června německé město Fulda, od 20. června do 27. července Litoměřice (bývalý kapucínský a dnes nevyužívaný kostel sv. Ludmily, slavnostní vernisáž se bude konat za účasti biskupa Jana Baxanta), v srpnu se přesune do Teplic (Beuronské kaple tamního gymnázia), v září do Rumburka (prostory Lorety). Poté zamíří opět do Německa - v říjnu do Mnichova a v listopadu pravděpodobně do Wiesbadenu.

Výstava paralelně putuje po objektech Národního památkového ústavu. V dubnu to bude špitální kostel sv. Ducha v Mostě, v květnu zámek v Nebilovech, v červnu klášter v západočeských Plasích, v červenci zámek v Krásném Dvoře, v srpnu zámek v Benešově nad Ploučnicí, v září zámek v Duchcově, v říjnu zámek v Jezeří a v listopadu areál dolu Michal v Ostravě.

Martin Barus, archivář biskupství

Diecézní charita Litoměřice je již tradičně chápána jako organizace, která poskytuje služby trpícím a potřebným lidem zejména na úrovni farností, obcí či měst v litoměřické diecézi. O něco méně jsou však v obecném povědomí informace o pomoci, kterou Diecézní charita Litoměřice poskytuje za hranicemi České republiky. Rádi bychom tedy prostřednictvím časopisu Zdislava splatili náš dluh a představili čtenářům aktivity, které Diecézní charita Litoměřice realizuje v zahraničí.

Děti z osady v Kojaticích

Proč nepomáhat raději doma?

Velmi častá otázka, která se v souvislosti s charitní pomocí do zahraničí objevuje, je ta, zda a proč pomáhat lidem za hranicemi země, když je v našem blízkém okolí bezpočet lidí, kteří rovněž potřebují pomoc. Taková námitka je bezesporu legitimní a vyžaduje poctivé hledání odpovědi. Tu nalzáme v poslání Charity, jak je formuluje Kodex Charity Česká republika. Podle Kodexu charitní poslání „pramení z pověření katolické církve šířit ve světě dobro, spravedlnost a naději. V tomto svém úkolu následuje příkladu Ježíše Krista, který během svého života sloužil mnoha lidem v nouzi, pomáhal druhým, aby měli život v plnosti, a svým učedníkům uložil příkázání lásky k Bohu a bližnímu jako nejvyšší příkázání. V souladu s pověřením katolické církve chce Charita být viditelným znamením Boží lásky (caritas) ke světu a člověku, zejména k chudým, slabým, trpícím a jakkoliv jinak ohroženým lidem v naší zemi i v zahraničí, ve smyslu evangelia (srov. Mt 25,40).“

Z formulace jasně vyplývá, že charitní služba nemá být omezena hranicemi, ale má být všudypřítomnou odpovědí na strádání, které lidskou existenci přirozeně provází. Lidské utrpení ani odpovědnost za osud bližních nejsou umenšeny geografickou vzdáleností. Současně je však zřejmé, že není v lidské moci ošetřit všechny bolesti světa, což pochopitelně přináší nutnost rozhodovat se kdy, komu a jakým způsobem pomáhat.

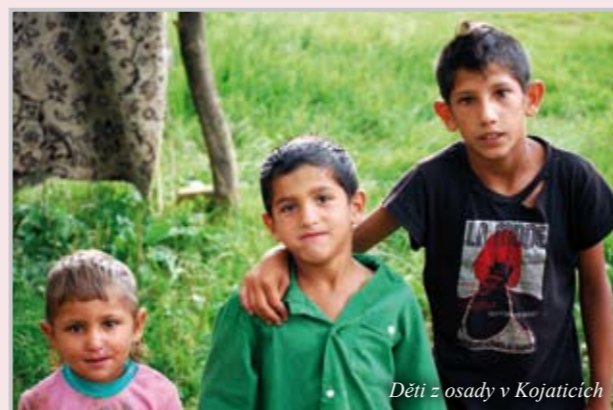
Při naplňování svého poslání musí taková rozhodnutí činit i Diecézní charita Litoměřice. Posouzení toho, jak je ve svém konání úspěšná, potom ponecháváme na čtenářích, kterým v následujících řádcích představíme naše zahraniční aktivity.

Vývoj zahraniční pomoci Diecézní charity Litoměřice

Diecézní charita Litoměřice začala rozvíjet své zahraniční aktivity krátce po znovuoživení své činnosti v devadesátých letech minulého století. Protože hlavní důraz byl v tomto období pochopitelně kladen na rozvoj domácích služeb, měla zahraniční pomoc spíše nárazový charakter. Dobrovolné pracovníce humanitárního skladu ošacení si pravidelně dopisovaly s řádovými sestrami, které působily na misiích v severní Africe, a organizovaly pro tyto misie drobné materiální sbírky.

První zahraniční aktivitou, která již měla charakter zahraniční mise, byla účast Diecézní charity Litoměřice na rekonstrukčních projektech v občanskou válkou poničeném Kosovu. V srpnu roku 1999, bezprostředně po skončení leteckých úderů NATO, odcestoval do kosovského města Gjilane pracovník Diecézní charity Litoměřice jako jeden z členů týmu Charity Česká republika s úkolem provést prvotní vyhodnocení potřeb, vybudovat stálou charitní misi v Kosovu a podílet se na rekonstrukci škol poničených nálety i etnickými nepokoji.

První zahraniční aktivitou, která již měla charakter zahraniční mise, byla účast Diecézní charity Litoměřice na rekonstrukčních projektech v občanskou válkou poničeném Kosovu. V srpnu roku 1999, bezprostředně po skončení leteckých úderů NATO, odcestoval do kosovského města Gjilane pracovník Diecézní charity Litoměřice jako jeden z členů týmu Charity Česká republika s úkolem provést prvotní vyhodnocení potřeb, vybudovat stálou charitní misi v Kosovu a podílet se na rekonstrukci škol poničených nálety i etnickými nepokoji.

Děti z osady v Kojaticích

Slovensko, romská osada Kojatice

První samostatný zahraniční projekt zahájila Diecézní charita Litoměřice v roce 2002, kdy začala organizovat pobyty dobrovolníků v osadě Kojatice na východním Slovensku. Impulsem pro působení v romských osadách byl tehdy zvýšený počet žadatelů o azyl, kteří hledali pomoc v charitních zařízeních v litoměřické diecézi.

Něco kolem dvaceti „chyšek“, sestavených z nejrůznějších materiálů: cihel, dřeva, plechu, „valků“ (doma vyráběné hliněné cihly), bez vody, bez kanalizace. V těchto, pro nás možná provizorních domech, žije asi 150 Romů, z čehož je převážná většina dětí. Životní podmínky pro mnohé z nás opravdu nepředstavitelné. Zde vyrůstají děti, pro které se takový život stává normou, což poškozuje sociální prostředí nejen uvnitř komunity, ale negativně dopadá také na vztahy vůči obyvatelům přilehlé vesnice.

Projekt v Kojaticích se postupně vyvíjel. Situace v osadě nás dovedla k přesvědčení, že pouhé prázdninové pobyty dobrovolníků, kteří pro místní děti zajišťovali volnočasové aktivity, jsou nedostačující a je nutné pracovat s dětmi po celý rok.

Roku 2008 byla tedy do projektu zapojena místní sociální pracovníce, která denně dochází do osady, kde se v provizorních podmínkách umobuňky věnuje předškolním dětem a připravuje je na vstup do školy. Vzhledem k tomu, že pro místní děti není z finančních důvodů možné navštěvovat běžnou mateřskou školu, je to pro ně jediná možnost, jak se připravit na absolvování povinné školní docházky. Dříve děti nastupovaly do školy absolutně nepřipravené a téměř bez znalosti slovenského jazyka,

což významně prohlubovalo propast mezi romskými dětmi a žáky ostatními. Naším cílem je zajistit romským dětem adekvátní předškolní přípravu a poskytnout jim tak stejné možnosti při vstupu do školy, jako mají jejich vrstevníci, kteří dříve navštěvovali mateřskou školu. Výsledky, kterých děti absolvující předškolní přípravu dosahují, nás vedou k přesvědčení, že tento projekt je významným krokem ke snižování rozdílů mezi Romy a ostatními obyvateli vesnice a působí tak pozitivně na vztahy místních obyvatel a Romů, což vede rovněž ke zlepšení sociální situace Romů.

Mongolsko

Za skutečný vstup Diecézní charity Litoměřice na pole zahraniční pomoci lze považovat rok 2006, kdy se naše organizace stala spoluřešitelem prvního projektu zahraniční rozvojové spolupráce v Mongolsku. Realizace tohoto projektu umožnila zřídit v zemi stálou charitní misi a dále rozšiřovat pole působnosti. Do roku 2012 se Diecézní charita Litoměřice podílela jako spoluřešitel na realizaci sedmi rozvojových a humanitárních projektů. Díky příspěvkům dárců Tříkrálové sbírky jsme mohli opakovaně podpořit sociální aktivity Kongregace Salesiánů Dona Bosca v Mongolsku ve prospěch potřebných dětí.

Rozvoj sociální práce

První z realizovaných projektů směřoval k transformaci vysokoškolského vzdělávání v oboru sociální práce s cílem motivovat budoucí sociální pracovníky k přímé a individualizované práci se svými klienty. V rámci projektu bylo vybudováno studijní středisko a ve spolupráci s místními univerzitami byl zpracován nový systém terénních praxí pro studenty oboru.

Škola v jurtě

Druhý významný projekt, na jehož realizaci se Diecézní charita podílela, byl orientován na rozvoj vzdělávání ve venkovských oblastech. Vzhledem ke značným vzdálenostem musí děti, které absolvují povinnou školní docházku, opouštět své rodiny a školní rok trávit v internátních školách. Podmínky v těchto zařízeních jsou poměrně náročné, navíc dopady odloučení od rodiny na psychický vývoj menších dětí jsou značně negativní. V rámci projektu byla vybu-

vána síť vzdělávání prostřednictvím radiotechnických prostředků, kdy děti mohly první roky školní docházky absolvovat dálkově a vzdělávat se prostřednictvím radiového spojení s profesionálním učitelem.

Tržišťe v Ulánbátaru

Přírodní katastrofa – „dzud“

V zimě na přelomu let 2009 a 2010 zasáhla Mongolsko přírodní katastrofa, která je v mongolštině označena jako „dzud“. Jedná se o kombinaci klimatických jevů, kdy kvůli extrémní zimě (-50 st. C) a vysoké sněhové pokrývce dochází k masivním úhynům dobytka. Pastevcům, jejichž přežití je na stavu dobytka zcela závislé, hrozil akutní hladomor. Nedostatek topiva vedl některé rodiny k tomu, že použily k vytápění vlastní jurty. V reakci na tuto událost se Diecézní charita Litoměřice podílela na projektu humanitární pomoci, díky kterému mohly postižené rodiny obnovit reprodukční schopnosti svých stád a vytvářet si tak dostatečné zásoby krmiva pro případ obdobných katastrof.

Vedle samostatných projektů podporuje Diecézní charita Litoměřice některé ze služeb, které realizují zejména Salesiáni Dona Bosca v Ulánbátaru. Z prostředků Tříkrálové sbírky mohli salesiáni pořídit pro osiřelé děti ve svých zařízeních školní autobus, zimní ošacení a provést stavební úpravy v těchto zařízeních.

„Děti ulice“

Společenská transformace devadesátých let minulého století proměnila podobu celé mongolské společnosti. Některé z jejích dopadů byly pochopitelně nežádoucí a staly se příčinou

hlubších sociálních problémů, díky kterým je dnešní Mongolsko zemí, do níž směřuje podstatná část celosvětové rozvojové pomoci.

Na nové podmínky se nezvládly adaptovat některé skupiny lidí, které se propadly do chudoby, či propadly závislosti na alkoholu. V tomto období lze rovněž nalézt kořeny jednoho z nejbolestivějších problémů mongolské společnosti posledních dvaceti let, kterým jsou „dětí ulice“. Jedná se o děti ve věku od tří let, které z nejrůznějších důvodů přišly o péči svých rodičů. Těmito důvody bylo zpravidla úmrtí rodičů, alkoholismus v rodinách a s tím spojené násilí na dětech, či chudoba rodin.

Děti, které opustily své rodiny, přežívaly na ulicích hlavního města, kde se živily žebrotou, prodejem drobných suvenýrů, či zpěvem. Noci během krutých mongolských zim trávily v podzemním kanalizačním systému, kde díky rozvodům horké vody byly chráněny před umrznutím. Vystavovaly se však jinému riziku. Zastaralý potrubní systém často praskal a děti, které přespávaly v jeho blízkosti, pak utrpěly závažné opaření končící i smrtí.

Jiným palčivým problémem porevoluční doby byla situace bezdětných seniorů, lidí s tělesným hendikepem, či duševním onemocněním.

Cesta ze školy, Mongolsko

Pro mongolskou společnost je charakteristická vysoká rodinná soudržnost, která příbuzné zavazuje postarat se o své blízké. Na jedné straně je taková míra rodinné solidarity obrovským sociálním bohatstvím, na straně druhé však způsobuje, že lidé, kteří rodiny nemají, se často ocitají bez potřebné pomoci. Zde mají významnou roli katoličtí kněží.

Připravili Roman Strženeč a Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Dokončení v příštím čísle Zdislavy

Tip na výlet

Svatojacobská cesta

Pokračování z minulého čísla Zdislavy, 2. část

II. etapa: Kryštofovo Údolí - Český Dub

Délka trasy: 19 km (Kryštofovo Údolí, Křižanské sedlo, Křižany – silnice, Hodky – rozcestí, Rozstání (po modré značce), Kotelské lípy, Pod Čertovou zdí, Malý Dub, Český Dub). Interaktivní mapa trasy na: www.ultreia.cz. **Nastoupané metry: 657 m**

Druhá varianta trasy: Kryštofovo Údolí - Ještěd - Český Dub

Délka trasy: 20 km (Kryštofovo Údolí, Křižanské sedlo, Malý Ještěd, Tetřeví sedlo, Ještěd, Pláně pod Ještědem, Jiříčkov, Starý Dub, Český Dub). **Nastoupané metry: 898 m**

Z Kryštofova Údolí se jde nejprve táhlým kopcem nad obec s vyhlídkou na železniční viadukt a pokračuje se mírným stoupáním lesem až k Ještědu. Na hraně této hory začíná intenzivní stoupání, sestup do Českého Dubu lesem, polními cestami i okresními silnicemi je příjemný. Trasa patří mezi průměrně náročné.

Zajímavosti na trase:**Kostel Seslání Ducha svatého v Českém Dubu**

Bohoslužby se zde konají **pravidelně** v neděli od 8 hodin, ve středu a pátek od 18 hodin (od října do Velikonoc od 17 hodin).

Z historie: Farní kostel se v Českém Dubu (původně Světlé) připomíná poprvé roku 1291, existoval zřejmě již několik desetiletí předtím. Po zániku kostela u zdejší komendy před polovinou 13. století sloužil i potřebám johanitů. Byl několikrát upravován v souvislosti s válečnými pohromami a požáry (např. 1530). Jan z Oppersdorfu jej nechal v 60. letech prodloužit o dvě klenební pole k západu s tím, že nová západní část sloužila nadále katolické menšině, zatímco starší díl kostela většinovým utrakvistům. Dnešní vzhled mu daly převážně opravy po požárech v 17. století (1647, 1694), kdy byl znovu prodloužen na současných 32,5 m. Západní průčelí se tak dostalo před původní hradební zeď. Z gotické stavby se zachoval spodek věže, obvodové zdi východní části kostela a pozdně gotický baldachýnový portál ze sakristie do presbytáře. Důležitým nálezem při opravě v 90. letech 20. století byla pozdně gotická skříň s šablonovou malbou z 15. století (dnes v místním muzeu).

Prohlídka kostela je možná pro předem objednané zájemce (skupiny). Kontakt: e-mail: děkanství.cd@seznam.cz nebo mobil: 606 462 108.

Johanitská komenda v Českém Dubu

Johanitská komenda sv. Zdislavy a Havla z Lemberka v Českém Dubu nabízí ke zhlédnutí patrový komplex kamenných románsko-gotických budov objevených v roce 1991. Prostory johanitského kláštera s kaplí sv. Jana Křtitele, která je jednou z nejstarších staveb severních Čech, tvoří samostatnou expozici Podještědského muzea (www.muzeumceskydub.cz; tel.: 485 147 090). **(Informovali jsme ve Zdislavě 2011/01)**

Program Svatého týdne Mons. Jana Baxanta

1. 4.	10.00 hod.	Květná neděle, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
5. 4.	9.00 hod.	Missa chrismatis, katedrála, Litoměřice
5. 4.	18.00 hod.	Coena Domini, katedrála, Litoměřice
6. 4.	10.00 hod.	Kalvárie, Ostré u Úštěka
6. 4.	18.00 hod.	Velkopáteční obřady, katedrála, Litoměřice
7. 4.	21.00 - 0.30 hod.	Velikonoční vigílie, katedrála, Litoměřice
8. 4.	10.00 hod.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, katedrála, Litoměřice

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 1. - 8. 4. Svátý týden (viz rámeček vlevo dole)
- 12. 4. 10.00 hod. Setkání s německými křesťany, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 12. 4. 17.00 hod. Vinařské slavnosti, biskupská rezidence, Litoměřice
- 13. 4. 15.00 hod. Vinařské slavnosti, Litoměřice
- 15. 4. 10.00 hod. Pastorační návštěva farnosti, Sobotka
- 21. 4. 15.00 hod. Poutní bohoslužba, zámek, Děčín
- 22. 4. 16.00 hod. Poutní bohoslužba, Počaply
- 23. - 26. 4. ČBK, Krkonoše
- 29. 4. 10.30 hod. Pastorační návštěva farnosti, Chrastava
- 30. 4. 9.00 hod. Setkání s moravskými poutníky, biskupská rezidence, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 5. 4. 9.00 hod. Misa chrismatis, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 10. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Bělá pod Bezdězem
- 11. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Turnov
- 12. 4. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, biskupská kurie, Litoměřice
- 12. 4. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 12. 4. 17.30 hod. Mše svatá pro bohoslovce, Arcibiskupský seminář, Praha
- 14. 4. 9.00 hod. Setkání křesťanských pedagogů, Biskupské gymnázium a Základní škola Bohosudov
- 15. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Turnov
- 16. - 20. 4. Návštěva německých diecézí s ČBK
- 22. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Bělá pod Bezdězem
- 26. 4. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice

Diecézní časopis Zdislava

Uzávěrka je vždy k 8. dni v měsíci. V roce 2012 vyjde deset čísel. Jedno číslo stojí 20 Kč.

Milí čtenáři,

aby se pozvánky na akce pořádané ve vašich farnostech objevily v časopise Zdislava včas, pošlete nám, prosím, svoje oznámení až s dvouměsíčním předstihem na adresu:

Zdislava, Biskupství litoměřické,
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice
nebo na
e-mail: zdislava@dltm.cz

Děkujeme, redakce časopisu

Objednávky Zdislavy mailem na

zdislava@in.cz

nebo poštou

Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

Poslední rozloučení s prof. Miroslavem Zedníčkem v katedrále sv. Štěpána.

Zádušní mše za prof. Miroslava Zedníčka

24. 2. 2012, Litoměřice • Více na straně 6-9 • Foto Karel Pech

Biskupové Jan Baxant a Pavel Posád s probštem kapituly Jiřím Hladíkem.

P. Ignác A. Hrdina, soudní vikář Metropolitního církevního soudu.

Umývání nohou apoštolům

Švábský mistr (?) začátku 16. stol.
tempera, dřevo,
172x128 cm

Foto Radovan Boček

Ze sbírek litoměřické diecéze